

Koncz Mars János

**HUMÁN
KVARTETT**

Copyright © Koncz János, 2022
Minden jog fenntartva!
Kapcsolattartás: szerzo@marsbook.hu

Fedélterv, illusztráció, nyomdai előkészítés:
Koncz János

Szerkesztés és korrektúra: Perényi Mónika
Nagy Judit Áfonya
Bartha Barna,
Klenk Zsolt
Koncz János

*Köszönet kedvesemnek, Perényi Mónikának és barátomnak,
Klenk Zsoltnak a sok-sok segítségért és biztatásért!*

*Külön köszönöm kedvesemnek, hogy kiállt mellettem
minden helyzetben!*

Koncz Mars János szerző Facebook-oldala:
www.facebook.com/koncz.janos.szerzo/

Kiadja: Marsbook Kiadó
www.marsbook.hu
kiado@marsbook.hu

ISBN 978-615-01-5758-0

ELŐSZÓ

A kvartett olyan, négy tagból álló zenei együttes, amelyben a legtöbb esetben minden tag teljesen eltérő dallamú szólamot játszik, ám közös produkciójukból mégis disszonanciamentes összhangzat születik. Az emberiség közeli és távolabbi jövőjével foglalkozó négy írásomban ezt a nemes hagyományt követem: négy, önmagában is értelmezhető történetet vázolok fel olvasóimnak.

Az első, kicsit könnyedebb sztori egy „munkája” ellenére szerethető francia, feketebőrű, szexmániás drognepper segédletével vezet végig minket a történeten, amely a kommunikáció végzetes zavaráról szól.

A második történetem rávilágít arra, hogy a mesterséges intelligencia eljövetele talán nem épp olyan lesz, mint amilyennek elképzeljük.

A harmadik história a távoli jövőbe kalauzol el minket. A főhősnőnek időben és térben a Földtől távol, életveszélyes környezetben kell szembesülni azzal, hogy a vallási és politikai előnyök haszonélvezői bizony nem riadnak vissza a hazugságoktól és a korrupciótól, bármiről is legyen szó.

A utolsó kisregény a széthullott Olaszországban játszódik a nem túl távoli jövőben. A robotizálás és a maffiaoligarchák – átlagemberek problémái iránt érzéketlen – vezetése a dolgozó lakosság életkörülményeinek rontásával kilátástalanságba taszítja a társadalom szegénységben élő, széles rétegét. Néhány fiatal és váratlanul felbukkanó szövetségesük küzd a gátlástalan hatalom ellen.

A harmónia a történetek végén összeáll, ha figyelmesen olvasunk. Jó szórakozást kívánok hozzá!

(Koncz Mars János)

A POKOLBA VEZETŐ ÚT KÖVEI

1. A banda

Fekete bőrűként nem lehetsz idegen Párizsban, még akkor sem, ha furán öltözködsz. Még külföldinek sem tartanak, ha jól beszéled a francia nyelvet. Egy szép nyári délelőttön, emberre emlékeztető külsővel könnyedén elvegyülhetnél a gallok között, még akkor is, ha nem vagy szénalapú életforma, csupán elégséges az „optikai tuningod”.

Amaury a Constantin Pecquer tér sarkán álldogált az öntöttvas kandelábernek dőlve, az Állami Óvoda téglából kirakott homlokzatú épülete előtt. Kisnövésszerű szeneválként „nagynövésű” jamaikainak tűnt, pláne abban az öltözetben, amit viselt. Bár nem voltak magas röptű, elvont gondolatai, kétségtelenül az emberi fajhoz tartozott, amit a bolygót uraló főemlősök nőstényeihez való vonzódása is alátámasztott. Szerette a nőket, de csak egy bizonyos intelligenciaszint alattiak tartoztak a célcsoportjába. Őket pillanatok alatt levette a lábukról féktelen szövegével, bár az is igaz, hogy a nők ezen halmazánál az elvárások eleve nem voltak túl magasra helyezve.

A semmittevés látszata ellenére épp dolgozott... úgy a maga módján. A kuncsaftjait várta: na, persze nem az iskolaérettség előtti kiskölköket, hanem a szüleiket. Maga elé bambult, néha körbenézett, megcsodált egy-egy csinosabb nőt, bár ebben a napszakban kevés jó bőr flangált erre. Bepillantgatott a térre, de nem sok látnivaló akadt: a padokon csak kevesen üldögéltek, a Steinlen emlékművet csak hátulról látta, a kifolyót pedig egyáltalán nem. A derék svájci születésű festő kőszobrán egy galamb tollászzkodott, pedig a mester ennél többet érdemelt volna, hisz ő tette híressé Montmartre macskáit a képeivel. Nem illett valahogy erre az art deco stílusú környékre a terecske, bár igazából sokkal korábban itt zöldellt már, mint ahogy a házak felépültek volna köré.

A horgolt raszta sapkában várakozó férfit azonban sem az építész, sem a képzőművészet nem érintette meg. Ami őt érdekelte, az a jóféle kannabisz volt, ami kis zacskókban, alufóliába csavarva pihent a belső zsebében, és persze az érte járó pénz, amiből levehette később a jutalékát. Tőle ugyan Théophile Alexandre Steinlen megfesthette volna ennek a szemét városnak az összes szutyok macskáját is, ha nem akar egy kis pippantanivalót venni tőle.

Szépnek indult a nap. Kirúgta a bigét, aki nála éjszakázott, és aki azt hitte, hogy egy kis töcskölésért mindjárt hozzá is költözhet, majd egy jót reggelizett, aztán beugrott Ibrahimhoz, hogy leadja a stekszet, és kapjon egy kis anyagot. Ráérős stílusától eltérően a cuccal azért a szokottnál tempósabban sietett haza, gyorsan elpakolászta a felesleget, majd pár adaggal felcplattott ide a Dombra – ahogy Montmartre-t nevezték bizalmasan a párizsiak –, és várt. Ez idáig egy kuncsaftja kereste meg, aki nem szövegelt, fizetett, és megkapta a csomagocskáját.

Szépen is folytatódhatott volna minden, ha elbambulva jobbról meg nem látja annak a szarevő Klejdinek a bandáját közeledni a Saint-Vincent felől. Nem sokat tipródott, azonnal ellökte magát az oszloptól, és rohanni kezdett lefelé a lejtős utcán.

Nem volt kétsége afelől, hogy az albánok kiszúrták. Tudta, hogy szednie kell a lábát, mert vadászik rá a nyomorult bandafőnök. A környékbeli éjszakai életben suttogtak dolgokat, amiből neki az jött le, hogy az a suttyó keresi őt valamiért.

Csattogva szaladt végig a park mellett, majd a sarokhoz érve keresztülfutott a Caulaincourt-on. Egy gumikerekes turistavonat érkezett több szerelvénnyel, de még éppen át tudott ugrani előtte, majd vágatott tovább, le a lépcsőn. Beszaladhatott volna a Lamarc metrómegállóba, de tudta, hogy itt nem mozgólépcső, hanem lift viszi az utasokat a peronszintre, és nem volt rá ideje, hogy a felvonóra várjon. Továbbrohant tehát, átvágva a Rue Lamarcon a következő lépcsősor felé. A Menedék étkezde teraszáról néhány turista bámult rá, és mintha látta volna szeme sarkából az egyik asztalnál Gimitset, a jókedvű cigányt, de nem állt meg trécselni vele, mint ahogy máskor tette volna. Pedig szerette azt a helyet, zabált is ott néhányszor a fickóval.

A lépcsősoron leérve a Darwin utcában jobbra kanyarodott. Hallotta a fogdmegek bakancsainak csattogását maga mögött. Szitkozódott, amiért reggel a divatos, hegyesorrú szart húzta fel a lábára, és nem a jó öreg sportcsukáját. Abban legalább tudott volna rendesen futni. Végigrohant az egyirányú utcán, majd befordult balra. Közben hátrapillantva már látta egyik üldözőjét, de nem akart hosszasan nézelődni.

Ezen a rövid utcaszakaszon is gyorsan átért, majd a sarkon újra balra fordult. Úgy okoskodott, hogy megpróbálja bevezetni őket a dzsumbujba, amit jobban ismert náluk, és tudott egy-két kapukódot is, amelyek segítségével – úgy tippelt – talán megléphet előlük. Kiért a Rue Duhesme nagykeresztződésébe, ahonnan hétfelé indultak a szűk utcák, de itt szembetalálta magát a bandával. Egyszerűen annyi történhetett, hogy amikor azok a Darwin utca sarkához értek, látták, hogy balra fordul, ezért párhuzamosan futottak tovább, és jól tippeltek. Egy gengszter maradt csak a nyomában, és ő ebben a pillanatban ért oda. Úgy tűnt, itt a vége. Túlkombinálta a menekülést és nem számolt azzal, hogy a követői leegyszerűsítik a dolgokat.

Szorult helyzetéből már Guillaume Philibert Duhesme, az utca névadója sem húzhatta volna ki, pedig ő Napóleon seregében jeleskedett valaha. A kerület az ezredforduló táján majdnem a legsűrűbben lakott volt a párizsi körzetek közül, ez a rész pedig még az átlagnál is zsúfoltabb volt sokszor, a legfrissebb adatokat pedig a fene sem ismerte. Mindenesetre Amaury biztosra vette, hogy akkortájt járvány söpörhetett

végig a környéken, mert szinte senki sem bóklászott az utcákon. Ott állt öt albán martalóc között, akik közül kettő MAS G1-est szegezett rá a nyílt utcán, és sehol semmi sikoltozás vagy ilyesmi. Belenézett a mattfekete Beretta-másolatok csövébe, és némán imádkozni kezdett, pedig sohasem tartozott a helyi klérus soraiba, sőt eddig nem is sejtette, hogy egyáltalán vallásos. Az albánok dühtől eltorzult feje nem hagyott kétséget afelől, hogy bántani fogják.

– Hova, hova, nyégus? – mosolygott rá Klejdi jobbkeze kedélyeskedve. – El akartal futni?

A többiek röhögni kezdtek a „fergeteges” tréfán. Amaury próbálta nem kimutatni, mennyire be van rezelve, de félt, hogy a hústorony és a cimborái meglátják remegő térdeit. Inkább nem válaszolt. A kétajtós szekrény méretű albán a vállára tette a kezét, és folytatta:

– Ej, ej, nyégus! Tcsunya, hogy futkosol itten nekunk ebbe’ a kurva melegbe’. Leizzadunk miattad. Pedig tcsak a főnyök miatt keresunk, o akar bjeszelni veled – szorította meg a fekete férfi vézna vállát. – Na, mit mondasz, nyégusom?

– Hogy még mindig szar a kiejtésed.

Sokat nem ronthatott a helyzetén, ezért mert pimaszkodni a nálánál másfél fejjel magasabb, kigyúrt alakkal. Megtapasztalta már néhányszor, hogy a pófátlanság szórakoztatja ezeket a lágyagyúakat, és arra gondolt, talán így megúszhatja.

Az albánok nagyot röhögtek, aztán a fickó elengedte a vállát, belekapaszkodott a hajába, lépett egyet, amitől így a fekete férfinak félfordulatot kellett tennie. Amaury nem próbált hadakozni, nem is lett volna sok értelme. Az izompacsirta megrántotta, amitől a fekete férfi elvesztette az egyensúlyát, majd a melák a raszta sapkánál fogva beleverte a fejét egy parkoló Subaru motorháztetejébe. A sötét autó lemeze picit meghajlott, Amaury arca pedig olyan lett, mintha valaki pont képen lótt volna piros paintball jelzőfestékkel. Törött orrához kapta a kezét, úgyhogy a második odacsapást már tompította valamelyest a kézfeje. Egy albán verte bele egy szenegáli arcát egy japán autóba a francia főváros közepén: ez maga volt a megtestesült multikulturalizmus. Aztán az óriás abbahagyta a püfölést, és elégedetten nézegette a saját véreben ázó neppert.

– Na, nyégus. Lassan emberformát tsinálok neked!

A behemót nem engedte el Amaury haját, de nem is bántotta tovább. Az egyik alacsonyabb srác elővett egy telefont, felhívott valakit albánul karattyolva. Két-három perc múlva hangosan fékezett

mellettük egy lestrapált, szürke Peugeot 508-as, amibe a vérző orrú, rémült drogárust betuszkolták a hátsó ülésre, majd balról és jobbról is beültek mellé. Az óriás maradt, de még beszólt neki a nyitott ajtón:

– Fonok vár téged. Ne kend össze az ulest! – majd mintha csak újságot venni álltak volna meg, elindultak a Rue Damrémont felé bekapni valamit.

2. Morfológia

A Földön minden élet szén- és vízalapú, és bár ismereteink csupán saját bolygónk ökoszisztémájára korlátozódnak, ez a tétel igaz lehet bárhol máshol is a világegyetemben. A szilíciumalapú élet lehetőségét a legtöbb tudós valószínűtlennek tartja, annak ellenére, hogy a szén és a szilícium kémiai tulajdonságai látszólag hasonlóak. A szilíciumalapú életformák létének ellentmond az is, hogy amíg összetett, szénalapú vegyületekből bőven van az űrben, addig a szilícium egyszerű oxidjainál bonyolultabbakat – például szilánt vagy szilikonokat – sohasem sikerült még felfedezni. A vizet is felcserélhetjük ammóniára, ezzel újabb komponenssel bővítve az asztrobiológia lehetőségeinek palettáját, de mivel az ammónia sokkal kevésbé képes megkötni az apoláris molekulákat, így kérdéses, hogy az ammónia mennyire tudja együtt tartani azon sejtalkotókat, amelyek elengedhetetlenek egy önreprodukáló rendszer felépítéséhez.

A sejtszintű találgatásokat illetően ennél egyelőre nem jutottak messzebb a tudósaink, bár kétségtelen, hogy nem is lett volna sok értelme, hisz szénből, hidrogénből és oxigénből messze több állhat rendelkezésünkre a végtelen űr zugaiban, mint amennyire szüksége lenne az életnek a létrejöttéhez.

Teljesen más kérdés az alaktani morfológia. Főleg, ha esetlegesen értelmes lényekről beszélünk.

Fontos-e a lábszerű végtagokra való felegyenesedés képessége, muszáj-e rendelkezni fogásra és manipulációkra képes karokkal, kézfejekkel, ujjakkal? Egy értelmes lény számára mely érzékszervek elengedhetetlenek, és ezek milyen elrendezésben kell, hogy a rendelkezésére álljanak? Szükséges-e a térbeli látás, hallás? Feltételezve, hogy szén- és vízalapú, oxigént lélegző értelmes fajokról beszélünk, vajon mennyire kellene emberszerűnek lenniük? Az evolúcióról meglévő ismereteink alátámasztják-e az intelligens földönkívüliek antropomorf külsejét, vagyis

azt a feltevést, hogy az idegen lényeknek alapvetően humanoidoknak kell lenniük?

Olyan kérdések ezek, amelyekre mindezidáig csupán spekulatív módon levezetett válaszokat adhattunk, kézzelfogható megtapasztalás híján. Más hipotézisek bizonyításához vagy elvetéséhez elegendő volt néhány kellően bonyolult és drága kísérlet felépítése, ám ezen a területen emberi tudásunk elvérzett. Maradt a találgatás, a sok szubjektív gondolat-kísérlet.

3. Ómen

Az albánok nem nagyon társalogtak az autóban. A rádióból muzulmán zene szólt poposítva, de aztán ahogy a Párizs-elkerülőről lekanyarodtak az A13-as sztrádára, a sofőr azt is kikapcsolta.

– Hova a faszba megyünk? – kérdezte Amaury, ám a jobb oldalon ülő fickó könyökkel azonnal szájba vágta, így feladta a további érdeklődést.

Egykedvűen nyalogatta a vasízú vért felszakadt ajka belső oldaláról. Gondolta, előbb-utóbb úgyis kiderül, hogy mit akarnak tőle. Nem értette ugyan, mi a frászért hagyják el a várost, de bízott abban, hogy ha az lett volna a parancs, akkor ott, a hétágú kereszteződésben lelőtték volna. Vagyis van még esélye. Lehet, hogy előbb megkínózzák, és csak utána végzik ki?

A fene sem tudhatja ezeknél a bűdös digóknál!

Meg kell jegyezni, hogy Amaury, mivel nem rendelkezett a helyi tudósklub rendes tagságával, sőt még a második generációs szenegáli bevándorlók között sem számított észlénynek, azt hitte, hogy az albánok valami elmaradott olasz térség lakói. Nem nagyon ismerte a balkáni történelmet, és a földrajz sem tartozott az erősségei közé.

Már fél órája haladhattak kelet felé, amikor nem sokkal a Les Mureaux-i leágazást követően az elöl ülő marcona alak kitette az indexet, és lesoroltak a kijáró felé. A nepper nem ismerte a környéket, csak az útjelző táblán látta, hogy Gergenville felé veszik az irányt. Semmit és senkit sem ismert errefelé. Ezen nem is lehetett csodálkozni, mivel Párizson kívül talán kétszer járt életében. Igazi urbánus lélekként azok közé tartozott, akik még csak nem is sejtik, hogy a szték hogy nézhet ki, amikor legelészik, és elképzelésük sincs, hogy a sajt hol terem.

Szívesen sodort volna egy spanglit gyorsan, de sejtette, hogy a kísérőt zavarhatná a felhúzott ablakú autóban, és valahogy nem kívánt tiszteletlen benyomást kelteni. Ebben megerősítette az az érzés is, hogy a bal oldalába egy kemény tárgy nyomódott, és nehezen tudta elképzelni a felnyírt fejű „digóról”, hogy homoerotikus erekciója lenne. Kézenfekvőbbnek tűnt egy baszott nagy stukkert sejténie a dolog mögött, ami épp a seggéhez nyomódik. Bízott abban, hogy nincs kibiztosítva a fegyver.

Az autópályáról lekanyarodva újra félrehúztak, pedig már közeledett egy Szajna-híd. Amaury óvatosan körülnézett, próbálta nem nagyon forgatni a fejét. Jobb, ha azt hiszik, keveset tud.

A leágazás egy igazi szarházi, oldalt-stoppolós semmibe vezette őket. Az autó csak gurult, de a környék egyre lepattantabb lett. Amaury szeme lassan megtelt könnyel. Nem volt egy nagy filozófus, sohasem gondolkodott az elmúláson, sokkal inkább csak a *bebaszáson*, *csapatáson*, *csajok kúrásán*, de valahogy érezte, hogy ez igazságtalan.

Annyi hülye pinát kéne még a farkamra húzni – gondolta, miközben szeme sarkából látta elszuhanni az autó mellett a kisebb szemétdombokat, szétszerelt, kiegészített roncsokat, és a vastag porral belepett, csenevész bokrokat. A csúcskategóriás autó kerekei előbb csak zötyögtek, aztán már csikorogtak a köveken. Dózerúton haladtak.

Na, ez egyre szarabb – merült még mélyebbre Amaury az önsajnálát mocsarába. Lehúzta a fejeéről a kötött sapót, hogy legalább úgy haljon meg, mint egy igazi rasztafari. Vagy mi. Tudta, hogy ennek az egésznek köze van Bob Marley-hez, de mondjuk Marcus Mosiah Garvey-ről vagy I. Hailé Szelasszié etióp császárról sohasem hallott.

Az autó kikanyarodott egy placra, ami valaha egy semmirevaló kis kikötő lehetett. Betonajzatú, töredezett, gyom lepte plac volt. Állt ott két dzsip, arrébb pedig két konzum-ribanc cseverészett. Látszott rajtuk, hogy az intelligenciájuk a nyúléval sem vetekszik, pedig a tapsifüles sem az állatvilág Einsteinje. A vízparton álldogáltak az albán kandúrok és egy lecsavarozott vasszék. Ez utóbbi keltett igazán félelmet benne: sejtette, hogy az ő fájdalom-trónszéke lesz.

Mi a faszt terveznek ezek? Letépik a tökeimet? – nézelődött idegesen körbe a hátsó ülésről.

I. Hailé Szelasszié császárnak nem lehetett könnyű dolga, amikor idős korában egy prosztataműtétet követően meghalt, de Amaury helyzete rosszabbnak tűnt. Nem szerette volna kiherélve elhagyni a világot. Az adrenalinszint megemelkedett a vérében, és eldöntötte, hogy

minden mindegy alapon kemény lesz, mint *a lónak a farka bagzáskor... vagy mi!*

Nem könnyű ám meghalni. Keménynek lenni sem egyszerű.

Kiszállt a jobboldali faszkalap, majd a másik kilökdöste a foglyot is. Klejdi intett az egyik smasszerének, az meg odasétált, és gyomorszájon vágta a szenegálit, majd elkapva a grabancát kihúzta a főnök elé.

Amaury gyomra kavargott, csillagok táncoltak a szeme előtt. Csak annyit érzékelt, hogy az egyik hülye kurva videózza őket a telefonjával. Láta Klejdi-t, az albán alfahímet, de nem tudott semmi jó rípirostot kinyögni. Ott állt félig görnyedve, lecsúszott raszta sapójában, az összefosás határán egyensúlyozva.

– Na mi újság, nigga?

Az albán tökéletesen beszélt a nyelvet. Okos elmék pallérozhatták.

– Semmi.

Amaury leblokkolt. Ritkán érzett ilyesmit, de most semmi frappáns duma nem jutott az eszébe.

– Ennél azért többet vártam tőled, rasztafiú!

Amaury próbált felegyenesedni. Végül kibökte:

– Szar a zenétek.

4. Riasztás

A francia légierő azonnal érzékelt az anomáliát minden közeli radarállomásán. A hadászati protokollt követve a katonai reptereken készség lépett életbe. Az új fejlesztésű Mirage-ok még nem lettek kitalálva a hangárokból... mert egyszerűen nem volt még itt az ideje a katonai vezetés szerint.

A rádiólokátorok azonosíthatatlan objektumot jeleztek Párizstól nyugatra, de a jel mozdulatlan volt. Mintha egy nagy kiterjedésű statikus tömeg, mondjuk egy hatalmas épület nőtt volna ki hirtelen a Szajna felett: nem mozdult, de beleért a radarzónába.

5. Kilátástalanság

Amaury a vasszékhez kötözve egyáltalán nem volt képes erősnek mutatkozni. Mielőtt bármit kérdeztek volna tőle agyba-főbe verték, rugdosták, és csak miután kicsit megpuhították, azt követően ültették a zártszelvényekből és vaspálcákból hegesztett alkalmatosságra. Nem értette, igazából mit akarnak tőle, de ahányszor azt mondta valamire, hogy nem tudja, mindig beleverték egyet neki ököllel az arcába.

Az orra már péppé tört, és elől túl sok foga sem maradt a szájában. Az arca feldagadt, több sebből is folyt a vére.

Az albánok főleg Ibrahimról kérdezősködtek, úgy sejtette azért, mert azt hiszik, hogy a társa. Pedig aki ismerte a gyanakvó algériait, az szemberöhögte volna őket. Ibrahimnál zárkózottabb, introvertáltabb alakot nem hordott a föld a hátán. Persze ismerte, hiszen évek óta neki dolgozott, és szépen meg is élt belőle, de még csak nem is sejtette, honnan szerzi be az áruját. Megelégedett azzal, hogy a marihuánát és a kokszot is tisztán kapta, soha nem jött vissza kuncsaft reklamálni, hogy kukoricakeményítő vagy liszt lett keverve a kokóhoz, vagy majorránna a kannabiszhoz. Az ilyesmi nem lett volna jó reklám.

A nepper mindezt elmondhatta volna, de tudta, hogy az albánokról leperog az ilyesmi. Ők idejöttek Franciaországba az elmaradott olasz (albán) hegyeik közül, ahol megszokták, hogy mindent erővel intéznek el, játszották az eszüket, holott a tanulatlanságuk messziről „kirítt”, és megpróbálták mindenkit hülyére venni: beszerzőt, szállítót, kuncsaftot egyaránt. Persze hogy nem nőtt a vevőkörük. Nem adtak a megbízhatóságra, a látszatra.

Bezzeg én, Amaury Ayoub Ndiaye... én sem rasztának születtem – futott át az agyán két nagyobb ökölcsapás között.

Amaury a XVII. kerületben látta meg a napvilágot, szenegáli bevándorló szüleivel és négy testvérével ott élt kiskorától. Azon a környéken cseperedett fel, pár utcányira az álromokkal teli Monceau közparktól. Diszkozenét hallgatott, azután afro-soult, majd átnyergelt a house ritmusaira. A haját rövidre vágatta, és úgy öltözködött, mint a többi francia, szóval a bőrszínén kívül semmi nem utalt afrikai gyökereire. Főiskolára készült, jól tanult, szép jövő előtt állt másodgenerációs migráns létére. Aztán lecsúszott. Nem egzisztenciálisan, hiszen kellemes kis lakást tudott fenntartani a Goutte d'Or jobb részén, Párizs „legfeketébb” negyedében, tudta támogatni időközben megözvegyült édesanyját és még Párizsban

élő testvéreit is. Egyszerűen nem tanult tovább, mivel rájött, hogy a drogárusításból kényelmesen megél munka nélkül is, és ha nem viszi túlzásba, akkor talán nem is bukik le. Ehhez persze láttatni kellett, hogy nála van cucc, ezért vette fel a jamaikai stílust. A marihuána-üzlethez köthető sztereotípiákból építkezve szépen magára öltötte a közép-amerikai reggie-buzi főúrusok jelmezét, amit aztán megszokott, sőt lassan elkezdte kedvelni még a reggie zenét is. Rasztára fonatta a haját, napszemüveget viselt, piros-sárga-zöld-fekete csíkos kötött sapót és színes ingeket hordott. No, és persze füvet árult. Néha kokót. Még a tetováltatással is megpróbálkozott, és először egész alakos, grandiózus mintát szeretett volna a hátára varratni, de aztán az első próbálkozáson elvérzett, persze csupán átvitt értelemben. Mivel rettentően félt a tűszúrástól, és ráadásul nem is nagyon látszott a minta Afrika legnyugatibb csücskéből származó szüleitől örökölt éjfékete bőrén, végül csak egy idétlen csillag került a bal vállára.

Eszébe sem jutott, hogy valamikor majd egy vasszékhez kötözve kínozzák a Szajna partján olyan információkért, amelyekhez maguktól is eljuthatnának a kínzói, ha lenne egy cseppnyi eszük.

Hogy mentse magát, lázasan gondolkozott, mindenféle baromságokat, kamuinfókat adott ki. Nem tudta, hogy Ibrahim mennyire tudja megvédeni magát, ezért egész pontos adatokat nem árult el az arab fickóról, de amit lehetett, azt elköpött. Az ütések ettől függetlenül ugyanúgy érkeztek, sőt, az egyik kezén eltörték az ujjait is. Behugyozott a fájdalomtól, a balkániak meg csak röhögtek rajta.

Mivel láthatóan nem mondta el azokat a titkokat, amiket a gengszterek vártak tőle, hamar begorombultak.

Klejdi, a főszadista mondott valamit az egyik pribékjének, amire az vigyorogva elszaladt az autók mögé, majd száraz szénával, apró gallyakkal megrakva tért vissza. Amaury döbbenet figyelte, hogy a szék alá halmozza őket, majd öngyújtóval meggyújtja. A gallyak egy pillanat alatt lángra kaptak, a láng a fémhálón keresztül égetni kezdte az ülepét. Jajveszékelve próbálta felemelni magát, de persze a drótok, amivel oda-kötözték, nem engedték. Egy pillanat alatt örült fájdalmat érzett, ahogy átégett a nadrágja.

A segéd kikotorta alóla a lángoló gallyakat, és Klejdi újra Ibrahimról kérdezte. Nem bírta tovább, mindent elmondott, amit tudott. Sőt olyat is, amit nem. Fájdalmában hantázni kezdett a drogos kapcsolatairól, a forrásáról, mindenről, ami épp eszébe jutott. Arról, hogy ő Ibrahim legjobb

barátja, és neki dolgozik, de az arab férfi szerzi be a kolumbiai szállítóktól az anyagot... de persze ő is tudja, hogy hol, és ha kell, meg is mutatja a helyet, ahol üzletelni szoktak. Az albán bandavezér hallgatta, majd intett az egyik dzsip mellett állóknak. A fickók kinyitották a hátsó ajtót, és egy vásznon kihúztak valamit, majd miután puffanva földet ért, odavonszolták a vasszék mellé, hogy Amaury is láthassa.

Imrahim összevissza vert, több helyen megcsonkított holtteste pihent a véres anyagon.

– Hazudozol nigga! A kis arab haverod mindent elmondott arról, hogy te vagy a főnök, és hogy közvetlenül te intézel mindent. Mégis próbálsz minket hülyére venni!

A bandavezér intett a fejével, amire a segédje visszatolta Amaury alá a megkormolódott gyújtóst, és újra meggyújtotta az öngyújtójával. Csakhogy immár hiába ordított, sikított fájdalomában a lekötözött, nem húzták ki alóla a kupacot. A gallyak rendesen lángra kaptak. A tűz átégette a nadrágját, az alsóját. Az apró lángnyelvek közvetlenül érték a testét. Iszonyú fájdalomtól szenvedett.

A levegőben égett hús és szőr szaga terjengett, ő pedig észvesztve jajgatott, könnyörgött. A lángok erősödtek, és már a herezacskóját égették. Elájult kínjában, de szinte azonnal arcon öntötték a Szajnából mert hűvös vízzel, úgyhogy magához tért. Úgy érezte az eszt veszt a fájdalomtól, sohasem hitte volna, hogy ilyen kín létezik. Összefosta magát a szenvedéstől, és a híg széklet kioltotta a tüzet.

Az albánok röhögtek, és olyasmit mondhattak a segédkező társuknak, hogy „ezt gyűjtsd meg újra, ha tudod”, vagy valami hasonlót, mert az beintett nekik a középső ujjával.

A szenegáli összevert, égési sérülésektől gyötrődő teste össze-görnyedt ültében. Élt még, de már hangot adni sem tudott. Némán folytak a könnyei, arcából, altestéből vér csöpögött. A bandavezér még nem adta fel: apró szegeket veretett a körmei alá, erővágóval levágatta mindkét lábfejről a kisujjakat. A „nigga” viszont nem szó-lalt meg többé. A gyötrelmek olyan szintjét élte át, ahol az agya már leblokkolt. Bármit tettek is vele ezután, már nem reagált.

Az izompólóban feszítő, egyenletesen leburnult vezér pár perc múlva feladta, mert látta, hogy a foglyukból már nem csikarnak ki semmit, hiába szórakoznak el vele válogatott eszközökkel.

– Lőjétek a Szajnába! – mondta, és elsétált az autóban várakozó kurváihoz.

A fogdmegek elvágta a drótokat, két oldalról tartva kiemelték a székből a szerencsétlent. Az ülepéről bőrcafatok maradtak a rácson, ott, ahol odaégett a hús. Kivitték a beton szélére, és ledobták. Próbált felemelkedni, de csak az egyik karjára bírt feltámaszkodni. Kínzó hátrébb léptek, majd jött másik kettő, akik kibiztosították a mordályaikat, célba vették, és tüzeltek.

6. Az esemény

Van olyan pillanat, amikor nem pont úgy történnek a dolgok, ahogyan azt az ember elvárná.

A nagy erejű kézfegyverek lövedéke néhány méteres távolságról, egy gyakorlott lövész által leadott lövés hatására általában áthalad az emberi szöveteken, zsigereken, lerombolva minden szervet, ami az útjába kerül, és elhagyja a testet a túloldalon. Ha nagyon béna a lövész, akkor nem pont a fő szerveken keresztül halad a golyó, hanem a karból, lábból tép ki húscafatokat, majd úgy folytatja a röppályáját. Egészen elképesztően béna, kezdő fegyverforgató erős ellenfényben talán mellé is lőhet ilyen közletről, és ilyenkor a lövedék roncsolás nélkül elhalad a célpont mellett. Igaz, ennyire béna lövést nem nagyon alkalmazott volna Klejdi a kis magánhadseregében.

Nagyjából ezek lehetnek a pisztolylőszer lőporának berobbanása utáni történések lehetséges és elvárható kimenetelei. Alig figyelembe vehető eséllyel még az is előfordulhat, hogy kosz kerül a csőbe, és a lövedék szétveti azt, bár az albánok jó minőségű és rendszeresen karbantartott fegyvereinél ennek elenyésző volt az esélye. Nagyon-nagyon ritkán csütörtököt is mondhat a fegyver, és az ütőszeg fennakad, vagy nem képes elindítani a löszert. Ez is egy eshetőség, még ha valóban csekély is.

Olyan azonban nincs, illetve elképzelhetetlenül kicsi eséllyel bír, hogy a löszerek acélmagvai rendben elindulnak Amaury szíve felé tartva, majd egyre lassulva, tőle mintegy fél méterre megállnak a levegőben.

A fegyverek elképedten lőttek újra és újra, de a férfi nem bucskázott be a folyóba, ahogy az elvárható lett volna, hanem hozzájuk hasonlóan, csak épp a löszerek hegye felőli oldalról szemlélte a még ép bal szemével a lebegő golyókat. Közelebb léptek, és újra tüzeltek. A teljes tárat kiürítették rá, de semmi sem történt,

mármint azon kívül, hogy fennakadtak, és lebegve megálltak a skulók¹ a semmiben.

Klejdi a szeme sarkából látta az eseményeket, és bár már a két kurvával volt elfoglalva a hátsó ülésen, érzékelte, hogy valami nincs rendjén. Kinyitotta az ajtót, és odakiabált albánul az embereinek:

– Mit töketlenkedtek, barmok?!

– Nem tudjuk lelőni a feká!

– Hogy-hogy nem tudjátok? Mit nem tudtok rajta lelőni?

A két martalóc értetlenkedve tárta szét a karját.

Klejdit előntötte a düh.

A fenéért fizetem ezeket a faszkalapokat, ha három méterről nem képesek eltalálni egy gubbasztó, mozgásképtelen szarkupacot? – lüktetett a kérdés az agyában.

Kipattant az autóból, hátranyúlt az ülés mögé, és előrántott egy Heckler & Koch UMP9-est². Nemrég a hülye antifa-zavargások idején vették el egy rendőrtől. Odasietett a beton szélére, és épp kibiztosította a hosszútáras fegyvert, amikor ő is meglátta a lebegő, mozdulatlan töltényeket. Értetlen arccal kihajtotta a váltámaszt, a vállához emelte a tömzsi automata puskát, sorozatlövésre kapcsolt, és tüzelt. Az ugató sorozat végén az ő huszonöt löszere is ott álldogált beragadva a semmibe a kicsivel nagyobb méretű pisztolygolyók mellett.

A felbőszült bandavezér közelebb lépett, és próbálta megfogni a fémdarabokat, ám a kézfeje nem bírt elhatolni odáig. Mintha nagyon-nagyon sűrű masszába nyúlt volna. Egy picit bele tudta mélyeszteni az ujjait a levegőbe, ám két centi után már olyan erősen ellentartott a besűrűsödött semmi, hogy kénytelen-kelletlen visszakozott. Sohasem tapasztalt még hasonlót sem.

Hogy csinálja ezt a nigga? – töprengett el.

Amaury ugyanúgy nem értett semmit, mint az albánok. Annyit fogott fel, hogy sérthetetlen, nem jutnak el a testéig a gyilkos kis fémszilánkok. Fájdalmával küszködve megemelte lógó jobb karját, és tenyerével előre nyúlt, ám mintegy harminc centiméter után tükörsima, láthatatlan, enyhén íves felületbe ütközött. A körmei alá vert apró szögek mellett szivárgó vér összekente az átlátszó felületet, majd miután visszajejtette a karját, a vére ott

¹ skuló: löszer (*szleng*)

² Heckler & Koch UMP9: A francia állami rendvédelmi szerveknél 2018-ban rendszeresített géppisztoly

díszelgett a levegőben, arasznyira a függeszkedő acélmagoktól. Hirtelen könnyűnek érezte magát, majd mielőtt meg bírt volna mozdulni, finoman emelkedni kezdett.

Meghaltam, és most elindultam a mennyek felé? De hogyhogy a testem is jön velem? Meg az albánok miért láthatják ezt?

Ezek voltak az első gondolatai. Értetlenül figyelte, ahogy az egész albán banda ott álldogál tőle pár méterre, és olyan bárgyú arccal bámulják, mintha jelenést látnának. Volt olyan gorilla, aki eltátotta a száját, de akadt köztük olyan is, aki keresztet vetett.

Az emelkedés folytatódott.

A bandavezér ocsúdott fel elsőként. Kiadta a parancsot, hogy húzzanak onnan, de mielőtt beugorhattak volna az autóikba, már hallották a közeledő harci gépek hangját. A repülők sivitása egészen közelről ért el hozzájuk, a deltaszárnyú Mirage 2000D gépek párszáz méterre tőlük szálltak el, majd nyújtott ívvel visszafordultak, hogy megtegyenek néhány kört a levitáló nepper körül. Pár pillanat múlva másfajta hang is keveredett a zajba. Két NH90 NFH rendszerű katonai helikopter közeledett alacsonyan, szinte súrolva a fák tetejét. Mögöttük kicsit távolabb még kettő hasonló, szürke harci gép, félretolt ajtókkal.

Az albánok autói kaparó kerekekkel indultak el. Száguldva igyekeztek elinalni a dózerúton, miközben az emelkedő szenegáli meggyötört teste körül is furcsán megváltozott a levegő. Az eddig láthatatlan burok opálosan átláthatatlanná kezdett színeződni, és a semmiből felrémlett egy nagyon-nagyon hosszú, szürkés cső, ami az ég felé egyre átlátszóbbá vált. Mintha sűrű ködből kinyúló elefántormányt varázsolt volna egy láthatatlan mágus a Szajna partjára, amely a végével érintette az egykori kikötő repedezett betonját. Itt viszont nem gomolygott köd, hogy kitakarja a további részeket, mivel gyönyörűen ragyogott az ég, még felhő sem úszott sehol. A két-három méter átmérőjű cső úgy tízelemtényi magasságban elhalványodott, majd semmivé foszlott.

A gengszterek érezték, hogy gigantikus méretű trágyába léptek, ezért akkora sebességgel száguldottak el, amivel még éppen az úton tudták tartani az autóikat. A felvert por messze szállt mögöttük. Mielőtt a híd lábánál fel tudtak volna hajtani a 130-as útra, az egyik nyitott ajtajú katonai helikopter oldalvást leereszkedett eléjük. A félrehúzott ajtóból rájuk szegeződő, fegyvertámaszra rögzített nehézgéppuska egyértelművé tette, hogy nincs sok értelme okoskodni, szembeszállni a hadsereggel pedig végképp értelmetlen. Klejdi látta, hogy mögöttük is landol egy hasonló

gépszörnyeteg, így a rájuk szegeződő tüzérvé latolgatása nélkül, feje fölé emelt kezekkel kiszállt a terepjáróból. Társai követték a példáját.

A Szajna partján az odaérkező rotoros gépek egyike a több sebből vérző nepper levitáló testével egy vonalban lebegett, miközben a fedélzetről egy katona filmezte az eseményt. Ahogy Amaury haldokolva emelkedett, egyre áttetszőbbé vált, és mire a cső eltűnt, semmivé lett vele együtt ő is. Néhány pillanat múlva a teljesen átlátszatlan sűrűsödő csővég is emelkedni kezdett, majd lassan visszahúzódott a semmibe, és eltűnt.

A katonák jelentették, hogy vége az eseménynek, majd landoltak a betonon, nem túl messze a betonhoz rögzített vasszéktól, a kábítószérarus szenvedéseinek trónjától és Ibrahim holttestétől.

A radarállomások képernyőiről végleg eltűnt a rendellenesség.

7. Kihallgatás

– Még egyszer megkérdezem. Ki volt az illető, aki felemelkedett? – kérdezte az ötvenes évei végén járó, tagbaszakadt, gondosan borotvált arcú férfi, aki gyakorló egyenruhában állt az asztal szélénél. A szíján fityegő fegyvertokból kilátszott PAMAS G1-es pisztolyának markolata.

Klejdi flegma arcot vágott, és azon tanakodott magában, hogy mibe csöppenhetnek. Nem épp a megszokott módon tartóztatták le őket, és annak a retkes afrikainak a megkínzása sem indokolt volna ilyen aránytalan katonai vagy rendőri fellépést.

Ez az alak itt nem rendőr – méregette sunyi tekintettel a vele szemben állót –, mert azoknak másmilyen fegyverük van, és nem is szoktak a hadsereg egyenruhájában intézkedni. Valami katona lehet, talán légiós. Bakancsot hord, és taktikai kesztyűt visel. Hm.

Mindenesetre a rendőrségen bevált protokollt követte, amikor végre megszólalt:

–Vádemelés nélkül nem tarthatnak fogva. Az ügyvédemet akarom!

Mielőtt végigmondhatta volna a jól betanult szöveget, közelebbről megismerkedhetett a protektoros kesztyű lényegével. A tagbaszakadt tiszt olyan erővel vágta szájon, hogy hátrabilincselte kézzel leesett a székről. Mindezt úgy, hogy a katona öklének cseppet sem fájt az akció.

A nagydarab vallató elkapta az albán férfi grabancát, és visszaül-tette a székre. Az elsápadt, és a letört fogdarabjait köpködté. Fel sem

merült benne, hogy megütik, hiszen a rendőrségi kihallgatások alkalmával sohasem folyamodhattak erőszakhoz. A kesztyűs férfi mintha olvasott volna a gondolataiban:

– Ez itt nem az Űdvhadsereg babazsúrja! Nemzetbiztonsági érdekeket sért, ha nem jár a pofád, és én kezeskedem róla, hogy bármilyen módszert kelljen is alkalmaznom, megteszem, hogy kiszeded belőled mindent. Én komolyan veszem a munkámat. – A „bármilyen módszer” és a „komolyan veszem” résznél nyomatékosan felemelte az ujját, jelezve, hogy súlya van a kijelentéseinek. – Újra kérdezem tehát, hogy hívták az illetőt, aki felemelkedett a Szajna partján?

Klejdi inentől kezdve valahogy nem is kívánta vitatni, hogy a smasszer komolyan veszi a munkáját. Határozottan együttműködővé vált, mert érezte, hogy az a vadállat a lelket is kiveri belőle, ha nem csicsereg. Ráadásul az elmúlt óra történései őt is felkavarták szokatlanságukkal.

A kihallgatás elég gyorsan véget ért. A katona mindent felvett egy diktafonnal, majd elvezették a balkáni bandafőnököt. A többieket is kihallgatták, már amelyik beszélt az ország nyelvét. A csak albánul tudókhöz berendeltek egy tolmácsot, ám a lényegét már így is megtudták.

8. Jelentéstétel

– Az illető neve Amaury Ayoub Ndiaye. Az alvilágban Bubusnak ismerik. – Az ülést vezető férfi megnyomta laptopján a szóközt, amire a nagy fali monitoron megjelent az előbb említett fickó igazolványképe. – Jelentéktelen drognepper, egy-két apróbb esettől eltekintve nem volt gondja a hatóságokkal. Felfüggesztett büntetés drogbirtoklásért, meg ilyenek – mondta, majd belepillantott a jegyzeteibe. – Lakcíme Párizs, Rue Marcadet 37. Szenegáli szülők második gyermeke.

Újabb kép villant fel, ezúttal kevésbé hivatalos forrásból. Talán valamelyik közösségi médiából vágta ki, ahol a kötött raszta sapkájában pózolt, széles fogsztavigyorral.

– Mi köze lehet az ügyszög? – tűnődött a szélen ülő, pirosposzsgás arcú kémelhárító tiszt. Számára a díler nem tűnt olyanak, mint aki hasonló jellegű ügyekbe keveredik.

– Igazából úgy néz ki, hogy csak véletlenül volt épp ott, amikor a kontaktus létrejött. Egy albán banda éppen ki akarta végezni, amikor az

a valami megjelent. – Kitétte a monitorra a katonai helikopterből készített mozgóképet. Végignézték a pár perces anyagot, aztán folytatta. – Ahogy mondtam, egy konkurens, albán banda vitte ki a helyszínre, ahol komolyan megkínózták, majd ki akarták lyuggatni. A bejedd rosszfiúk elmondása alapján egyszerűen nem tudták lelőni, mert a golyók elakadtak a levegőben.

– Vagyis ekkor már védhette az erőtér, vagy az a ki tudja mi?

– Igen. Ám a felvétel és az elmondottak alapján úgy tűnik, hogy nem erőtér vagy energiamező, hanem nagyon is materiális dolog vette körül. Egy csőnek tűnt, amin aztán fellebegtették. Csak hogy a cső másik vége mintha nem is a mi világunkban folytatódott volna. Elnézést, de ezt nem tudom másként megfogalmazni!

– Értjük. Mi is láttuk a felvételeket, illetve megkaptuk a különböző színeképekben készült fotókat is. Talán az infra tartományban látszik legjobban a lényeg.

A társaság rangidőse átküldte a fotókat az előadó számítógépére, az pedig kitétte a monitorra, hogy mind láthassák.

– Döbbenetes. Hihetetlen!

Senki sem értette igazán, mit lát.

– A légi elhárítás nagyjából egy órával korábban jelezte, hogy szokatlan esemény zajlik a területen. Mintha meg-megjelent volna egy-egy objektum a radarkészülékek képernyőin, majd eltűnt. Érzékelték a reptéri irányítók és a haditengerészet is. Érzékelési hiba tehát kizárt. Közben ugyanazon a területen vadászgépek haladtak át, amik nem láttak semmit, bár a fedélzeti radarjaik szerint kellett volna lennie ott valaminek. Nem sokkal az incidens előtt masszív, de mozdulatlan, nagy tömegre utaló visszhangjel jelent meg ott, ahol ezek a felvételek készültek. Ekkor szálltak fel a Mirage-ok.

– Lehet, hogy az oroszok?

– Mi értelme lenne? Nem állunk velük hadban, ha meg felderíteni szeretnének, miért fednék fel magukat? Ráadásul ennek a csőnek a megjelenése, majd eltűnése messze túlmutat azokon a technológiákon, amiket ismerünk. Az orosz haditechnika remek, azt kell mondjam, hogy sokat tanulhatunk tőlük, valóban jók az álcázásban is, de semmivé foszlani, láthatatlanná válni ők sem tudnak. Márpedig itt ez a majd' ötvenméternyi cső egyszerűen visszahúzódott a semmibe.

– Mintha egy másik dimenzióba került volna?

– Pontosan.

- Gondolom, az albánok sem tudnak sokkal többet.
- Nem igazán – kattintotta be a bandavezér rendőrségi fotóját –

Ez itt Klejdi Spahivogli, a vezérük. Az adataival most nem untatnám önöket. Módszeresen félholtra kínoztatta a szenegáli fickót, majd saját kezüleg üritett rá egy tárat egy lopott rendőrségi gyorstüzelőből. Vagyis közvetlen közléről tapasztalta a cső erejét, sőt, állítólag át is akart nyúlni rajta, de gumyszerű ellenállásba ütközött.

9. Zűrzavar és értetlenség

Két nap telt el a jelenés óta, de bárhogyan is elemezték a történeteket, nem jutottak egyről a kettőre. Az incidens híre a szigorú titoktartás ellenére kiszivárgott, amire több NATO tagállam vezetője is megke-reste a francia elnököt, hogy informálódjon. Kényes helyzet alakult ki, ráadásul a Hadügyminisztériumnak és az Elhárításnak sötétben kellett tapogatóznia.

Mivel a szokatlan katonai mozgás többek figyelmét is felkeltette, illetve az eset a Gargenwille-i Cementgyárral majdnem pont szemben történt a Szajna túlsópartján, és néhány gyári munkás felvette a telefon-jával, majd megosztotta a közösségi felületeken, így letagadni sem lehetett, hogy megmagyarázhatatlan, szokatlan esemény történt. Ezzel a témával foglalkoztak a bulvárlapok, csakúgy, mint az internetes portálok.

Amaury Ayoub Ndiaye-t a föld nyelte el. Vagyis inkább a levegő. Arról nem lehetett tudni, hogy behalt-e a kínzásokba, a kiterjedt égési sérülésekbe, amiről az albánokat kísérő egyik nő számolt be. Mint ahogy arról sem, hogy pillanatnyilag hol tartózkodik.

Sokan idegenekről beszéltek, akik a világűrből érkeztek hozzánk, mások mennyei lények eljövételéről számoltak be. A templomok meg-teltek hívőkkel, a pápa pedig újabb két nap elteltével epistolát³ adott ki a jelenségről, amelyben teológiai eszközökkel igyekezett magyarázatot találni az eseményre.

A francia hatóságokra hatalmas nyomás nehezedett, de ugyan-ilyen leterheltté váltak a hírműsorok közönségszolgálati kollégái is. Mindenki telefonálgatott ide-oda, találgatott, és véleményt mondott.

³ epistola: (apostoli) levél

10. A Művészetek hídján

Az eset utáni hatodik napon Párizs környékén beborult az ég, és hatalmas nyári zivatar hűtötte le a hőségtől szenvedő vidéket. A Szajna-parti fák lombjáról lemosta a több hetes port, az utcák és a parkok is felfris-sültek. Hétféle lévén a városiak nagy tömegekben indultak sétálni, élvezni egy kicsit az enyhülést a kánikula után, amint az eső elállt. Két óra körül megteltek a teraszos étkezdék, a kiülős helyek. Pincérek sűrögtek-forogtak mindenütt.

Párizs kivonult piknikezni a kellemes időben.

Miután a nyári nap melege felszárította a vizes foltokat a Művészetek hídján, egyetemisták jelentek meg rajta: üldögéltek a faburkolaton, nevet-gélve sörözgettek, festők festegettek állványaik mögött. Pantomimesek szórakoztatták a nagyérdeműt, arrébb marionettfigurákkal adtak elő önje-lölt művészek egy ismert darabot, amely groteszkségén hallhatóan jókat röhögött a nézők serege. A fél Latin negyed itt ögyelgett a környéken, a kollégiumi szobákban vélhetően senki sem tartózkodott, leszámítva néhány megrögzött „szobabogarat”.

A híd közepe táján egy arcképrajzolónak sikerült épp leültetnie egy németnek látszó, hirtelenszöke turistalányt maga elé, hogy sajátos karikatúra-stílusában maradandót alkosson róla. Néhány euróért cse-rébe, természetesen. A német átlaghoz képest finom arccal megáldott leányzóval angolul csevegett, amíg új rajzlapot rögzített fatáblájára. Megkérdezte a lányt, hogy beszél-e olaszul, majd a nemleges válasz után előadta bevezető csajozós dumáját a műfajról.

Mindig úgy tudta, hogy az olasz „caricare”, azaz a „felnagyítani, túlozni” szóból ered a karikatúra művészeti ágának elnevezése, amíg nyár elején egy olasz lánnyal beszélgetve ki nem derült, hogy ez nem igaz. Állítólag a „caricare” csak annyit tesz, hogy „tölt, táraz”. Például „caricare la pistola” annyit jelent „betározni a pisztolyt”. Azóta előbb mindig érdeklődött, hogy az eléje ülő delikvens beszél-e olaszul, és csak nemleges választ követően adta elő a kábító szöveget a felnagyí-tásról és a túlzásról.

A lány mosolyogva hallgatta, majd a rajzoló instrukciói szerint ici-picit megdöntötte a fejét. Szép ívű szemöldöke és arcának gödröcskéi így jobban kihangsúlyozódtak. Az emberi arc örök témája a képzőművészeti ágaknak. Ha valaki valahol kimondja Mona Lisa nevét, mindenki azon-nal tudja, miről beszél az illető, és mindenki felöltlik az olasz zseni,

Leonardo festményével kapcsolatos diskurzus. A portréfestéssel, rajzólással kapcsolatos igény koronként, helyenként igen változatos: sokszor a tökéletes hasonlóság a legfontosabb elvárás, máskor elegendő, ha csak belelátják a modell arcvonásait a keszekusza vonalakba. Olykor a tökéletes arányok megtartását várják el, de a karikatúra esetében, épp ezen arányok eltorzítása, felnagyítása számít jónak. A kép részletgazdagsága az utcai arcrajzolóknak esetében leginkább az ár miatt bír jelentőséggel, a karikatúra minőségét nem befolyásolja.

A rajzoló tudta, hogy gyorsan kell dolgoznia, mert kevesen szeretnék órákig, napokig modellt ülni, miközben a város nézelődésre, vásárlásra, bulizásra csalogat. Főleg egy ilyen csinos, fiatal lány esetében volt ez így, mint aki épp modellt ült neki.

Meghegyezte a széndarabot, és villámgyors mozdulatokkal felskiccelte az arc körvonalait. Rögtön látta, hogy a szemöldökre, a gödröcskékre kell helyezni a hangsúlyt, de azt meg tapasztalatból tudta, hogy a szemet is ki kell emelni. Főleg nőknél, lányoknál. Még akkor is karakteres szemeket kanyarított a vonalarcokra, ha a szemközti ülő apró, vad-disznószemekkel áldotta meg a természet. Nem nevezhette tehát magát igazi karikaturistának, mivel nem a gúnyt, hanem a pénztárcát célozta meg. Mint egy grafikus kurtizán.

Finomított a vonalakon, majd berajzolta az arc karakteres részleteit. Letette a szentet, és vastagabb, barnás pittceruzát kotort elő a tartóból. A finomabb részleteket ezzel rajzolta, satírozta be, majd általában pamut ronggyal kente el, amitől egyedi, rá jellemző szépihatást tudott elérni. Valamiért mindenki azt gondolta, hogy az ezerszínű francia fővároshoz ez az árnyalat illik a legjobban. Sokan talán még a harmonika szót is belehallották a képeibe.

Az arckép gyorsan felépült, hála sokéves rutinjának. Mivel tetszett neki a leányzó, úgy gondolta, biggyeszt egy *architectum*⁴ stílusú, pár vonalas kontúrrajzot a szélére az Eiffel-toronyról. Ez fél percébe került, mert már annyiszor leskiccelte, hogy jobban tudta vakon rajzolni az építményt, mint a saját aláírását. Még egy művészi szignót kanyarított a papírlapra, és ezzel kész is lett.

⁴ Architectum-stílus: Kevésbé ismert rajzstílus, amely letisztult vonalakkal és a szerkezeti elemek kihangsúlyozásával ábrázol épületeket, szerkezeteket, gépeket

Levette a tábláról a rajzot, és odanyújtotta a szöszinek, amikor meglátta az objektumot az égen.

Mintha egy láthatatlan kéz nyújtott volna le egy hatalmas tárgyat az égből. A Sorbonne kékes főkupolájától jobbra, nagyjából a Saint-Lambert negyed felett közeledve lebegett a látomás, majd megállt. Alátámasztás, felfüggesztés és látható rotorok nélkül egy hatalmas tömb levitált a város felett, ráadásul olyan hirtelen odacsusszanva, hogy a legtöbben észre sem vették. A rajzoló reflexszerűen előkapott egy új, tiszta rajzlapot, és vadul rajzolni kezdte, amit látott. A lány közben előszedte a kialakított összeget, és nyújtotta felé, de a művész rá sem pillantva csak annyit vakkantott, hogy *souvenir*, közben megállás nélkül rajzolt tovább.

A lány értetlenül nézett, aztán követve a rajzoló tekintetét ő is megpillantotta a hatalmas, tömör alakzatot a tetők felett. Azonnal a telefonjáért nyúlt, és már lőtte is a fotósorozatot a felfoghatatlan valamiről. Ismerősök százai szembesültek az ismeretlen tárggyal, akik látták a megosztást.

A hídon állók többségét a telefonjaik csippanása zökkentette ki a bámészkodásból, ahogy ismerőseik üzentek, hogy látnak-e bármi szokatlant a környéken. Pillanatokon belül sokezer telefon és fényképezőgép fókuszált a semmihez sem fogható tárgyra, és szórta szét az információt bolygószerűen.

Az objektum mozdulatlanul lebegett. Aszimmetrikus, de leginkább korongra emlékeztető formája, szürke és mustársárgás színei összetéveszthetetlené tették. Ilyesmit még ember nem látott alátámasztás nélkül, önerőből levitálni. Döbbenetes egy *izé* volt: a legnagyobb *izé*, amit írott történelme során az emberi fajból bárki láthatott. *Gigaizé*.

A „korong” felső része tagolatlan, sima kupolaként simulott az alsó fél bonyolult struktúrájára, részletgazdag felülete fölé. A kupola oldalából egy csőszerűség emelkedett a magasba, ami egyszerűen a semmi-be vezetett. A vízvezeték-szerelők által használt flexibilis lefolyócsőre emlékeztető küllemű, hatalmas toldalék a semmin lógott, és folyamatosan elhalványulva tűnt el. Mielőtt a városban ögyelgő sokaság agya felfoghatta volna a tárgy részleteit, a korong aljából is előbukkant egy – a fenténél jóval vékonyabb – cső, és ormányszerűen kinyúlt a háztetők felett a Szajna felé. Pont a Művészetek hídjához.

A pánik olyan gyorsan alakult ki, és fordult esztelen rohanásba, hogy a rajzoló szinte nem is érzékelte azt, ami történik. Felnézett, skiccelt, felnézett, skiccelt, és mire utoljára felnézett, egyedül

üldögélt a fahídon a sámliján. Az agya fel sem fogta a sikítózást, a lábak dobogását.

Körbepillantott. Egy középkorú hölgy feküdt tőle pár méterre, akit a tömeg elsodort, megtaposott. A rajzolóban feléledő emberség utasította a testét, hogy segítsen, de amint felállt, szembetalálta magát a szürke cső végével, amit az óriási korong eresztett oda a távolból.

Moccanni sem tudott. Nem félt, hanem egyszerűen lefagyott. A partról hallatszó sikítózásba szirénaszó vegyült sok egyéb zajjal egyetemben, de ő csak előre tudott nézni, a cső zárt végébe, ami túlméretezett amőbakarként türemkedett oda. A cső vége aprókat rezdült, és alig érzékelhető pontok cikáztak rajta őrületes sebességgel, majd a mozgásuk lelassult. Bonyolult csillagképpé merevedtek a szürkés felületen, és a textúra rezgése is megszűnt. A cső végének anyaga mintha elporladt volna, és egy alak lépett ki a napsütésbe az arcképrajzoló elé, majd fesztelenül rákérdezett:

– Mi a pálya, haver?

11. Belépő

A rajzoló döbbenetben állt, és tátogva bámulta a rasztahajú idegent, aki most pattant elő a legfuturisztikusabb látomásból, amit valaha is képes lett volna elképzelni. A cső amőbacsápjá olyan gyorsan visszahúzódott, ahogyan jött, majd a hatalmas korong is felemelkedett az égbenyúló vastag cső mentén. Bár egyértelműen mechanikus szerkezet lehetett, mégis végtelenül organikus benyomást keltett. A látomás pár pillanatig tartott, majd nem maradt utána más, mint a szemtanúk döbbenete és a színes inges Bob Marley utánezat, aki kicsit pislogott a napsütéstől.

– Ez a híd tele szokott lenni kölkökkel, meg bigékkel. Hol vannak?

Az utcai művész a part felé intett a fejével. A futásban megtorpant csodálkozók és a Louvre ablakaiban lógók láttán a fekete fickó megvonta a vállát. A François Mitterrand rakparton sötét csapatszállító közeledett, amit szirénázó rendőrautók kísértek. Elvigyorogta magát.

– Ezek aztán siettek – mondta, majd újra a rajzolóhoz fordult – Te miért maradtál itt?

– Rajzoltam. Ezt.

A kockás inges maga felé fordította a vázlatos, de élethű rajzot. Töprengvenézegette jobbról, balról, majd hangot adott az értetlenségének:

– És ez mi akar lenni?

– Ezzel jöttél! – adta meg a választ a pittceruzát markoló művész.

– Na baszod. Én nem láttam ám kívülről. – Körbepillantott. – Rég jártam itt, hű, de rég! Nem voltak itt korábban ilyen ...lakatok a korlátokon?

– De igen. Csak tizenötben leszedették, mert leszakadt az egyik korlát.

– Upsz! Nem vagyok naprakész. Na, lépek, asszem' ezek értem jönnek! – mutatott a közeledőkre a rasztahajú.

A fékező autókból marcona, tőkgig páncélos fegyveresek ugráltak ki, és dübörögve szaladtak a híd közepén állók felé, majd úgy húsz méterre tőlük megálltak, féltérdre ereszkedtek, és célzó pozíciót vettek fel. Hangosbemondón vezényelt mögöttük egy tiszt:

– Kezeket fel! Érti, amit mondunk?

– Értem, faszikám. Nyugi! Nehogy lelőjetekek már, baszod! A srácot meg pláne ne! Ő csak rajzolgat.

Tétován tett pár lépést, amire válaszul a fegyveresek mind ráhajoltak a távcsöveikre. A rasztafári megállt, feltartotta a kezét, majd – hogy oldja a feszültséget – kikiabált nekik:

– Nincs egy kis „mariskátok”⁵⁵? Megnyugtatna!

12. Az új képesség

A katonai épület földalatti szintjén ültek, az egyik legtágasabb hangárban. Mindenki vegyvédelmi ruhát viselt, kivéve a hangár közepén álló, vastag acéloszlophoz karbonlánccal és ormótlan bilinccsel rögzített fekete bőru alakot. A legtöbben a laptopjukat bámulták, csak a fekete óbégatott, és felváltva követelt ügyvédet, illetve küldte el az anyjukba a jelenlevőket.

Végre megérkezett az, akire vártak. Amíg a többiek barna műanyag fóliás öltözetet viseltek, addig a vezetőnek látszó alak feketét.

– Na mi van? Megjött Darth Vader? – A lebilincselte fogoly nem nagyon bírt magával. – Jön még a Star Trek is, vagy csak a Vasembert várjuk?

A fekete fóliás megállt tőle pár méterre, és intett:

– Gaspard Cordonnier vezérőrnagy vagyok, üdvözlöm. Ön kicsoda?

5 mariska: marihuana (szleng)

– Na végre! A vezérőrnagyok nem olyan vén trottyok szoktak lenni?
– Látva a szemben álló, magas rangú tiszt arkifejezését a vegyvédelmi arcvédőn át, nem firtatta tovább a kérdést. – Nem kérdezed meg, hogy beszélem-e a nyelvet? – kötekedett még egy kicsit, de aztán bemutatkozott. – Amaury Ndiaye vagyok, de a haveroknak csak Bubus!

– Amaury Ayoub Ndiaye?

– Ha tudod, agyaskám, akkor mit túsztatasz? Inkább arról csacsogj, hogy meddig akartok itt szarakodni velem!

Hangjában gúny keveredett felháborodással.

– Miért Bubus a beceneve? – kérdezte a vegyvédelmi ruhás.

– Ez kihallgatás, földlakók? – vigyorgott Amaury, hogy mekkora poént sütött el. – Azért vagyok Bubus, mert a haverok pinabubusnak tartanak!

– Értem.

– Kétlem, hogy érted, Batman. Meddig leszek idekötözve?

A rab ingerülten rázogatta a bilincseit.

– Még néhány kérdést feltennék, aztán a kollégáim elengedik.

– Ha te mondod... – Nem nagyon hitte, de próbált készséges arcot vágni – Vakerálj!

– Első kérdésünk, hogy létesített-e intraterresztriális kontaktust? – igyekezett Gaspard Cordonnier nagyon pontosan fogalmazni, hiszen tudta, hogy ezt az anyagot a jövőben ezerszer fogják újrakérdezni a szakértők.

– Hő? – értetlenkedett Amaury.

– Nem érti a kérdést?

– Hát... elég hülyén hangzott. Hogy mit csináltam-e?

A drognepper arca picit megnyúlt, ahogy próbált értelmes ábrázatot magára ölteni.

– Találkozott-e földönkívüli létformákkal? – fogalmazott egyszerűbben a kihallgatója.

– Ja, azt? Igen. A momukkal! – vidult fel a férfi.

– Momuk? – kérdezett vissza a szemben álló katona.

– Ja, ja. A spanjaim! – magyarázta a raszta.

– Ezt hogy érti?

– Amikor a köcsög Klejdi bandája ki akart csinálni, és megsütögették a tökeimet, meg szegeket vertek a körmeim alá, a momuk megmentettek. Épp, amikor a suttyók bele akartak puffantani a Szajnába.

Valamit rám eresztettek, aztán valahogy ott voltam náluk – hadarta el Amaury.

– Úgy érti, szemtől szembe találkozott az idegenekkel? – firtatta Gaspard Cordonnier.

– Hát eléggé úgy értem, igen. Először persze fostam tőlük, de akkor még ez is jobb húzás volt, mint fejbe löve úszkálni a folyóba'. Nem tudtam mozdulni sem, azok meg ott sündörögtek körülöttem, aztán valamit belenyomtak a tarkómba, és elkezdtem érteni, hogy mit mondanak. Addig hangjukat sem hallottam, de aztán elég nagy dumások lettek.

– Beépítettek valamit a fejébe? – kerekedett ki a tiszt szeme.

– Asszem' igen. Ha ezeket a szarokat levennétek rólam, meg is tudnám mutatni.

– Még egy kis türelmet kérek öntől.

– Na, fasz! Tudom ám, hogy átbaszol! – mérgelődött a megkötözött.

– Nem. Tartom a szavamat, tényleg csak néhány kérdés még – tárta szét bocsánatkérően a karját a vezérőrnagy.

– Hát jó. Nyomassad azokat a kérdéseket! – egyezett bele Amaury.

– Mi történt, miután önt felemelték magukhoz?

– Hát berakták ezt az izét, aztán dumálgattunk. Megvizsgáltak valahogy, de hozzám sem értek. Nyugtatgattak, és megígérték, hogy rendbe szedik a búrámot, meg a többi tartozékot. Egy olyan kalickába voltunk, ahol körbe tükrök voltak. Mint egy kupiban. Csak itt nem a macák seggét hesszeltem, ahogy dugom őket, hanem magamat láttam. És elég szarul néztem ki. A fejem... mintha lefejeltem volna a TGV-t. A jobb szemem kifolyva, az orrom szinte eltűnt, úgy szétverték azok a szarevő albánok. Fogam egy sem maradt. Itt oldalt – szemével jobb arccsontja felé sandított –, kiállt egy csontdarab. Csupa seb voltam. Valahogy levetkőztettek a kiscimbik, meg gondolom adtak valami anyagot is, mert nem éreztem fájdalmat. Kihúzgálták a szegeket az ujjaimból, és valami ketyerével megbuheráltak.

– Ennyi?

– Mé'? Ez nem elég? De amúgy nem. A tökeimet és a seggemet szenesre égették Klejdiék, de a kis cimbi azzal is csináltak valamit, és most olyan új a bőröm, mint a babapopsi. Még a lábujjaimat is visszatanövesztették, pedig azt meg valami baszom nagy fogóval vágták le előtte. Nagyon bírom őket, világi haverjaim lettek!

– A momuk?

– Hát nem is az albánok. Hö! – kacsintott.
 – Hogy néznek ki a momuk? – érdeklődött a védőruhás.
 – Elég furán. Én karfiolnak neveztem el őket, de piszok furák. És nem úgy furák, mint amikor Bebével, a csajommal mászkáltunk a nagy akváriumoknál, és néztük a sok idétlen tengeri güzüt és mondtuk, hogy hú, baszd meg, ez de fura! Hanem úgy furák, hogy nem is tudom elmondani.
 – Jó, erre majd visszatérünk később – adta fel a tiszt. – Mit akarnak? Ellenségesek a szándékaik vagy békések?
 – Velem haverkodtak. Amikor már értettem őket, jót dumáltunk. Vették a poénokat. Szerintem frászt sem akarnak, nemhogy balhét! – nyugtatta meg a vezérőrnagyot a nepper.
 – Értem. Azt elárulták, hogy honnan jöttek?
 – A mi fogalmaink szerint a Nagy Kutya csillagkép irányában van a szülőbolygójuk, ekvatoriális koordináta-rendszerben⁶ megadva. – Itt Amaury ledarált jónéhány adatot, majd hozzátette: – Az utolsó adat persze a deklináció⁷ értéke radiánban megadva. A bolygó csillagának távolsága jelenleg ezerkétszázegy parszek... ami nagyjából négyezernegyvenhét fényév!
 – Mivel tudja ezt bizonyítani? – bökte ki Gaspard Cordonnier néhány pillanatnyi szünet után.
 – Én, baszod? Nem is értettem, amit itt a végén mondtam. Jó fej vagyok, naná, de lövésem sincs mi ez a vaker. Csak úgy mondom, amit mondanak – magyarázta el a helyzetet a rab.
 – Most is beszélnek önhöz?
 – Egy frászt. Hozzátok beszélnek. Engem hol érdekelnek a nagy kutyák meg a fények?

Végre – vigyorodott el Amaury, amikor eloldozták. Előtte mindenféle kutyüvel méregették, vért vettek tőle, meg nyálat. Persze ő felajánlotta, hogy spermát is ad, ha csinos nővérke veszi le. Amikor megnyugodtak, hogy nem sugároz, és nem viselkedik biológiai fegyverként, kattant a lakat, és végre kinyújtóztathatta a tagjait.

⁶ a csillagászatban helymeghatározásra használt koordinátarendszer

⁷ az ekvatoriális koordináta-rendszerben a szélesség pozíciója. Fokban vagy radiánban adják meg

– Már azt hittem, láncon maradok, mint Buksi!
 „Dart Vader” kibontakozott a vegyvédelmi öltözetből, és a vizsgálati gyorstesztetek eredményeit nézegette:
 – Megígértem, hogy elengedjük – fordult oda a feketéhez. – Üljön le, beszélgessünk még!
 Amaury elterpeszkedett a kényelmes ülökében, amit betoltak. Láthatóan nem volt ellenére a sok *agyas* tudós kíváncsisága. Gaspard Cordonnier leült vele szembe, de úgy, hogy ne takarja ki a kamerát, amivel minden mozzanatot felvettek.
 – Nyomasd, öreg – a nepper határozottan jobban érezte magát.
 – Azt állítja, hogy az idegenek, vagy, ahogy ön nevezi őket, a „momuk”, regenerálták az ön testét?!
 – Mondom! A seggem olyan volt, mintha lereszelték volna. Mint a hamburgerhús, és folyt belőle a vér. Mindenhol véreztem, és annyira fáj, hogy tudtam, végem lesz, mint a botnak!
 – Értem. Ők pedig rendbe tették.
 – Ja! Mondjuk, egyet bakiztak, mert itt a könyökömön volt egy ronda kelés, és azt hitték ilyen kell rám. Telepakolták vele a karom és a fejem.
 – Kelés?
 – Ja! Ilyen randa' hólyag, ami viszketett már régóta, és fel volt pörsenve.
 – Hm. Egy pillanat. – A vezérőrnagy villámgyorsan begépelt valamit az ölében lévő laptop billentyűzetén, majd pár másodperc múlva több képet is kirakott a nagymonitorra, amit azt megelőzően tolt be melléjük egy technikus. A három méter széles képet a hátrébb ülők is jól látták. – Tud itt olyat mutatni, mint amilyen a karján volt?
 – Jaja! Ott a harmadik.
 – Értem. Bazalioma⁸ volt a karján. Eléggé túlhaladott stádiumú.
 – Az nem kóser? – kerekedett ki Amaury szeme.
 – Nem. Nem... kóser. Folytassa, kérem!
 – Na, szóval mondom nekik, hogy ne rakják már szét rajtam a ragyát, és rögtön megértették, eltűntették mind. Sőt, amikor visszavestették a lábujjaimat is, megkérdezték, hogy akarok-e valami extrát.
 – Extrát? – billent előre ültében akaratlanul a katonatiszt.

⁸ A Bazalioma veszélyes, sokszor halálos végkimenetelű bőrrák típus

– Ja! Mondták, hogy megsokszorozhatják az agyam szinapsziszait ...na ezt most megint ők súgták, mer’ nem is tudtam, hogy tudok ilyet mondani. Szóval ezt. De a fene sem akar agyrákot tőle. Vagy megnőhett volna az agykapacitásom, de így is jó nagy a fejem, minek nagyobb, nem? De azért belementem, és megextráztak – emelte fel hüvelykujját, jelezve, hogy jó dolog történt vele.

– Úgy érte feljavították?

– Ja, ja! – bölintott a raszta.

– Mit javítottak önön?

– Tényleg tudni akarod?

– Természetesen! Azt gondolom, hogy ez sokak érdeklődésére tarthat számot – Cordonnier vezérőrnagy még jobban előredőlt ültében. Nem tudta mi várható, de sokat olvasott már a képességjavító beavatkozásokról, amit az oroszok és a kínaiak teszteltek, itt pedig valami fenomenálisan nagy dobásra számíthattak, ha valóban idegenek végeztek beavatkozást Amaurnyn.

– Hát jó – a fickó felállt, és egy laza mozdulattal lerántotta a gatyáját. Ott állt, deréktól lefelé pucéran, térdig lehúzott alsóban. A tiszt teljesen ledöbbsent:

– Maga nagyobb péniszt kért?

– Hö? Nagyobbat? Ekkora volt korábban is. De, ni! – Anélkül, hogy hozzáért volna, a pénisze megmerevedett, majd jobbra-balra elmozdult, fel-le, kígyózva, aztán anélkül, hogy a törzsét mozgatta volna, körözni kezdett vele – Tudok helikopterezni, meg bármit csinálni vele csak úgy, hogy gondolok rá!

– Ez döbbenetes.

A tiszt valóban elképedt. Végigfutott az agyán, hogy ott áll vele szemben egy emberi lény, akit az idegenek képesek lettek volna akár isteni elmévé varázsolni vagy bármilyen szuperképességgel megáldani, az meg ott a faszpörgetést választotta. Az elképedés talán nem is helyes kifejezés arra, amit érzett. Megroppant a gondolatától.

– Ugye! Ne tudd meg, miket művelek majd így – vigyorgott szélesen, miközben visszarántotta a gatyáját.

A hallgatóság pusmogott, jegyzetelt. A rasztahajú némi önelégültséggel konstataulta, hogy aranyat ér minden szava, ha ezek így körmölik. A tiszt végre magához tért:

– Hogy érzi magát fizikailag? Nem fáradt? Nincs szüksége valamire? Nem éhes?

– Nem vagyok kajás. Nem burkoltam elég régóta, de nem jelez a belem. Pedig szokott. De pihennék egy kicsit, ha lehet. Meg jó lenne egy kis kokszt⁹ is a nagy ijedségre. Mégiscsak elvittek a marslakók vagy mi.

– Értem. Intézkedek, amiben lehet, de a törvényeket tiszteletben kell tartanunk.

– Ja, és van egy pina, akit kirúgtam pár napja. Őt idehívhatnák, hogy vele pihengessek – kacsintott alig félreérthetően. – Bemondom a nevét meg a címét, jó?

– Ez biztosan megoldható.

– Bírom a főszert! – nyilatkoztatta ki a hallgatóság felé, miközben kacsintva rámutatott a katonai elhárítás egyik legmagasabb rangú tisztjére, akire ő fejben csak „kicsi Gaspard”-ként gondolt.

13. Cselekvési kényszer

– Ez egy idióta!

Az elnök tajtékozott, ahogy élőben nézte a közvetítést, majd negyedóra múltán ugyanezt elismételte a legmagasabb rangú tiszteknek is, közöttük Gaspard Cordonnier-nek.

– Egyetértünk, uram. De nem mi választottuk, hanem a „momuk”!

– És mit tudunk róluk? Sikerült bemérni őket, vagy ilyesmi?

– Nem uram. A legvédehetőbb objektumaink egyikében vettük fel vele az anyagot, kiemelt biztonsági intézkedések mellett, mégis úgy tűnik, szabadon tudtak egymással kommunikálni: ez a félkegyelmű és az idegenek. Ám sajnos nem tudtunk semmit bemérni. Semmilyen hullámsávon vagy frekvencián.

– És ha hazudik?

– A földet érése nem volt blöff, több száz videofelvétel, radarkép, infra és egyéb mérési eredmény igazolja, hogy egy közel két kilométer átmérőjű idegen objektum lebegett perceként át a XVII. kerület felett, majd felszívódott. Ebből jött elő a mi kis barátunk.

– Igen, ezt én is tudom. De mi van, ha csak bemagolta az egészet? A csillagászati koordinátákat és a többit?

9 kocsz: kokain (szleng)

– Igazából nincs jelentősége, mivel a földönkívüli kontaktus egyértelműen megtörtént. Akár így, akár úgy. Itt vannak, és nekünk valahogy kapcsolatba kellene lépniük velük.

– Igaz. Elnézést kérek önöktől, de felment a vérnyomásom, ahogy ezt a pojját néztem – mondta az elnök, és legszívesebben az asztalra csapott volna.

– Megértjük, uram. Mi is úgy érezzük, hogy az idegeneknek talán nem sikerült a potenciálisan legalkalmasabb alanyt kiválasztaniuk, de ezen így utólag már nem tudunk változtatni. Csak abban bízhatunk, hogy nem vonnak le messzemenő következtetéseket a mentális képességeinkkel kapcsolatban.

– Bízunk benne! Amúgy most mit csinál ez a szerencsétlen?

– Sejtésem szerint pihen a kijelölt szálláson, lent a bázison.

– Megszerezte neki, amit akart?

– A hölgyet? Már intézkedtem.

– Igen. A hölgyet és a kokaint.

A tiszt meglepetten felpillantott, de látva, hogy az elnök nem viccel, beismerte:

– Igen. Mindenben intézkedtem!

– Örülök, hogy ön vette a kezébe az ügyet. Kérem, hívja össze a válságstábot, és próbáljunk valahogy kommunikálni a momukkal. Nagyon pontos kérdéseket akarok!

Az elnök arca szigorúbbnak tűnt, mint korábban bármely választási plakátján, mielőtt összeszámolták volna a rá leadott voksokat.

– Intézkedem, uram.

A válságstáb ülésének összehívása kisebb logisztikai nehézséget jelentett, mint a rendőrség raktárából kokaint kivételezni nemzetbiztonsági érdekekre hivatkozva, bár a rendőrségi vezetők is látták a youtube-on a sok megosztott videót a nagybetűs Érkezésről, és meg voltak győződve róla, hogy az idegenek mind reggie zenészek.

14. Fokozódó nemzetközi helyzet

Amaury a katonai szállítójárművel behozott latin csaj fenekéről a leg-tisztább, legütösebb anyagot szippantotta fel, amit valaha próbált. Pedig kipróbált már ezt-azt.

A csaj egyáltalán nem durcáskodott, amiért legutóbb kivágta a lakásából, sőt, amikor manifesztálódott előtte Amaury új képessége, teljesen átadta magát az együttlétüknek. Ő is szippantott, aztán amikor beütött a por, hatalmasat szexeltek a hangszigetelt helyiségben. Azért, hogy ne bukják a bulit, a trip¹⁰ elmúlása után toltak egyebet is, amit a leányzó csempészett be.

Amíg a nepper a nőjével élvezte az élettől és a francia államtól kapott örömeit, addig a válságstáb ülésezett. Bár szerették volna elkerülni, a tárgyalást mégis ki kellett terjeszteniük videokonferenciává, ugyanis a Kapcsolat hírére az összes nagyhatalom igen intenzíven reagált. Bár az idegenek Párizst választották ki az első kapcsolatteremtés színhelyéül, nem maradhatott francia belügy a kontaktus. Az amerikaiak, az oroszok, a kínaiak, a törökök, az indiaiak, a németek, az angolok és szinte mindenki más is jelezte, hogy ott akar lenni a megbeszélésen. Ezek legtöbbször nagyon határozottan kérte, vagyis azonnali katonai csapást helyezett kilátásba Franciaország ellen, ha visszautasítják, hogy jelen lehessen.

Az EU már évek, talán évtizedek óta nyikorgott, recsegett, ropogott, és sohasem tapasztalhattak igazi egyetértést a tagállamok részéről, ám amikor francia légtérben megjelentek a Luftwaffe Eurofighter Typhoon vadászbombázói, és kötelékbe álltak Brüsszeltől mintegy harminc kilométerre, akkor át kellett értékelniük az eddigi együttműködést, és új szintre emelni a párbeszédet.

Ahogy a németek, úgy a többiek sem hagytak kétséget afelől, hogy nem fognak kimaradni a történelmi pillanatból.

A német Eurofighter Typhoon repülőgépek EJ200 utánégetős kétáramú gázturbinás sugárhajtóműveinek zaja tűnt talán lehangosabbnak a franciák fülének, de a szakavatottabbak hallották az óceán felett duruzsoló Royal Air Force kötelékébe tartozó MQ-9 Reaper vadászdronok surrogását csakúgy, mint az Isztambulban beélesített atomtöltetek csattanását, vagy az orosz atomtengeralattjárók finom pingjeleit a La Manche csatorna mélyebb

¹⁰ trip – eredetileg LSD-t és amfetamin származékot tartalmazó kábítószer, de igeiként használják a bekábítószerezett állapotba való jutásra is.

vizeiben. Az amerikai vadászmuholdak új fejlesztésű lézerfegyverei ugyan nem adtak ki zajt, de a célzóberendezéseik mind Párizsra irányultak.

Soha nem alakult még ki ilyen szintű nemzetközi feszültség béke-időben, igaz sohasem vette fel még a kapcsolatot az emberiség földönkívüliekkel sem. Ahogy egy szenzációhajhász újságíró lehozta a cikkében: „*ez nagyobb durranás, mint amilyen egy pápalátogatás lenne Mekkában*”.

A konferencián a nagy-, és a valamivel kisebb hatalmak vezetői egymás szavába vágva okoskodtak, a tolmácsok egyszerűen nem győzték a fordítást, állandóan meg kellett állni. Mindenki mindent jobban akart tudni. Hirtelen „úgy megugrott a tét, hogy nem számított a zseton”.

Gaspard Cordonnier, akit megtettek az ülés tiszteletbeli vezetőjévé és moderátorává, vért izzadt, mire rendet tudott tenni, és sikerült elérnie, hogy ne egymás túloldítva adják elő álláspontjaikat a világ csúcsvezetői. Sokan javasolták, hogy az ülést az ENSZ keretein belül folytassák, de a legtöbben jelezték, hogy az ENSZ már az ezredforduló környékén sem volt több egy nagy gittegyeletnél, szóval maradt Párizs a tárgyalás helyszíne.

Az alapvetésekben igen gyorsan sikerült közös nevezőre jutni. Mindenki tudni akarta a momuk szándékait, hogy békét vagy háborút akarnak-e előkészíteni. Ez volt talán a legfontosabb kérdés, majd ezt követték azok, amelyekből az emberiség profitálhatott volna: a technikai tudásukra, a csillagközi utazás lehetőségére vonatkozó ismeretek.

A rasztafári által megadott koordinátán és távolságban először nem találtak csillagot a tudósok, ami némi zavarodottságot generált a soraikban, ám mielőtt arra a következtetésre jutottak volna, hogy a küldönc hazudik, valakiben felötlött, hogy felnézve a csillagos égre mi a saját jelenünkben valójában a múltat látjuk. Feltételezve, hogy az idegenek képesek fénysebességet meghaladó tempóval utazni, arra következtettek, hogy az adatok a csillagászati jelen állapotra vonatkoznak. Mivel a távolságot négyezerennyvenhét fényévben határozták meg, ez azt jelentette, hogy mi az adott ponton a négyezerennyvenhét évvel ezelőtti állapotot látjuk. Vagyis olyan csillagot kellett keresni, amely a mi fogalmaink és időérzékelésünk szerint majd csak négyezerennyvenhét év múlva helyezkedik el ott, azon a ponton.

Kimondható volt tehát, hogy az ő és a mi „jelen” síkunk között épp a négyezerennyvenhét évnyi különbség mutatkozott meg.

Az új feltételezésből kiindulva olyan kifejezetten szakmai kérdéseket is szerettek volna feltenni, amelyek az idegenek bolygórendszerére és központi csillagára vonatkoznak, hogy így kideríthessék, mekkora sebességgel képesek utazni a világűrben. Jó lett volna persze ezeket a kérdéseket úgy megfogalmazni, hogy a momuk ne fogjanak gyanút.

15. Orvosi vizsgálat

Amaury dögfáradtan és farkaséhesen ült a várakozóban, amikor Cordonnier vezérőrnagy végre előkerült. Az asszisztensnő – a díler szerint igazi fapina – gyorsan jelentett a tábornoknak, majd elrohant szendvicsért, hogy ne nyafogjon tovább a fogoly.

– Hogy van?

– Szét vagyok csúszva, apafej! – felelte a díler. – Nagyon jó cuccot szerezteél, köszö. Rám is fért. Ha ennek vége, bizniszelhetnénk!

A katona elmosolyodott, aztán kijelentette:

– Attól tartok, hogy ez okozna némi összeférhetlenséget a munkámmal. Tud segíteni nekünk?

– Persze. Ha zabálhatok egy kicsit. A kokó, meg a nyanya szere együtt beütött. Aludtunk utána egy napot, de még mindig sodor.

– Először átmegyünk a laborba, hogy megvizsgáljuk, amit a fejébe ültettek.

– Nem fog fájni? Nem bírom a fájdalmat – kerekedtek ki Amaury szemei.

– Nem lesz semmi olyan, mint az albán ismerőseivel! – nyugtatta meg a vezérőrnagy.

– Ne szívass! Megcsíptétek már amúgy őket?

– Még a helyszínen őrizetbe vettük az egész kompániát.

– Akkor szeretnék majd én is beverni pár aprószeget a köcsög Klejdi körme alá. A tökeit meg oda akarom tűzni ácskapoccsal valahova, hogy ne mocooghasson, amikor feldugok a seggébe egy pezsgősüveget a nagyobbik fajtából! – ualt Amaury arra, hogy van némi rendezetlen adósága a banditák felé.

– Ezt bízuk a bíróságra. Amikor az idegenek felvették magát, a felderítést végző helikopterből levideóztuk és lefotóztuk, és nagyon

pontosan látszik az állapota, illetve a parton megtalált vasszerkezeten is megtaláltuk az ön DNS-ét, így nem kérdéses a nyomok alapján, miként kínozták meg. A vallomásával és Ibrahim Dain holtteste alapján évtizedekre rács mögé juttatjuk őket!

– Akkor remélem, majd a szenegáli tesók rakják őket jól seggbe a kóterben. Na, mindegy is – legyintett a raszta férfi, majd az érkező két sonkásszendvicset villámgyorsan begyúrte, és kért még egy kávé az automatából, aztán elindultak a laborba.

Ott először MRI-t készítettek a testéről, majd egy katonamérnök és egy katona főorvos megvizsgálták a tarkóján észlelhető, alig tapintható dudort. Az MRI képeit villámgyorsan kinagyítva egy apró, nyolcszögletalapú hasáb vált láthatóvá halványan, amiből igen vékony szálak ágaztak el szerteszét a férfi fejébe, főleg a beszédközpontjába, a látókérgébe és hippokampusza azon térségeibe, amelyek a rövid távú memóriában rögzült emlékek hosszú távú memóriába való átviteléért felelősek. Sajnos igazi részleteket nem tudtak kivenni még jó minőségű nagyítás mellett sem, mivel az idegenek által beültetett bonyolult eszköz majdnem szövetazonos anyagként viselkedett. Inkább tűnt szerves matériának, mint fémnek vagy műanyagnak.

A nepper jól viselte a vizsgálatokat, bár látszott rajta, hogy kimerült. Az orvosok mindent rendben találtak nála. Sőt, az orvos a gyors vizsgálati anyagokat lapozgatva hümmögött is, és kijelentette, hogy olyan jók az adatai, mint egy újszülöttnak. A teljes testes MRI például nem mutatott ki sehol porckopást vagy sérülést, sőt, csontregenerációs rétegeket sem, pedig egy harminc év feletti ember esetében ez gyakorlatilag kizárt, főleg olyannál, akinek élete során többször is törték el már ujjait vagy más csontját. Ha a páciens igazat mondott a korábbi sérüléseivel és azok rehabilitációjával kapcsolatban, akkor még állízületek megjelenésén sem csodálkoztak volna, de a felvételeken gyakorlatilag maguk a törések helyei sem látszottak.

A vérvétel teljes eredményét is rövidesen kézhez kapták. A vér sejteselemeinek száma tökéletes egyensúlyra utalt: a vérlemezkék, a fehér- vagy vörösvértestek mennyisége az ideális értéken állt. Bilirubin, albumin, vércukorszint, koleszterin, antitestek, tumormarkerek, vitaminok, ásványi anyagok, mind-mind egy tökéletesen működő, károsodások nélküli fiatal szervezetre utaltak.

– Olyan, mintha egy nagyon tudatosan táplálkozó, rendszeresen, de túlzások nélkül sportoló, alkoholt, nikotint és más káros anyagokat

nem fogyasztó, stresszmentes életet élő, húsz év körüli páciens vizsgáltnak volna – a doki végigfuttatta ujjait a listán, majd a pácienshez fordult. – Nem fogyaszt alkoholt, vagy más tudatmódosítót?

– Szerinted? – Amaury bamba fejjel nézett a diagnózist felállító orvosra, majd a vezérőrnagyra pillantott. – Te. Ez is szívatni akar? Úgy nézek ki, mint aki nem szokott pippantani vagy néha szippantani egy kis hót¹¹? Ehh. Mondtam, hogy a kis karfiolok rendbe tettek!

– Hogy érzi magát általánosságban?

– Kurva jól, csak jó lenne ledöglenni még egy kicsit.

– Sajnos arra már nincs idő, de ha gondolja, hivatkozhatunk a kényelem fontosságára és felveheti a kapcsolatot az idegenekkel fekve is.

– Frászt! Aztán majd vaker közben bealszom, mi?!

– Hát jó. Akkor, ha nincs más, menjünk – intett a tiszt, aztán az orvosra pillantott, aki bólintott, majd még mindig a leleteket vizslatva értetlenkedve csóválta a fejét.

A két férfi elindult a válságstáb ülésterme felé a hidegfehér fény-nyel bevilágított folyosón. Mint egy pár, két lábon járó, megelevenedett sztereotípiát: a laza mozgású Bob Marley imitátor és a feszes járású, fegyelmezett vezérőrnagy.

16. Első kívánság

A technikusok vezetője felemelt hüvelykujjával jelezte, hogy minden kapcsolat létrejött, kezdhetik a konferenciát.

A konferenciaterem komoly átalakuláson ment át az elmúlt órákban: jelenleg vagy harminc nagyméretű, megosztott képernyőjű monitorról bámultak rájuk a világelső vezetők és politikusok. Ennek a duplája került olyan státuszba, hogy csak hallotta a közvetítést, mivel ekkora méretű videokonferenciára nem készült fel a francia felsővezetés. Ha több idő állt volna rendelkezésre, természetesen mindenkit képesek lettek volna videón kapcsolni, hiszen az internettechnológia az évekkel korábbi COVID járványok idején hatalmasat fejlődött ezen a téren. De senki sem akart várni.

Az elmúlt több mint egy napot azzal töltötték, hogy kidolgozzák a megfelelő kérdéseket, amelyeket majd az idegenek felé sugározhatnak.

11 hó: itt kokain (*szleng*)

Gaspard igyekezett rávenni Amauryt, hogy vegyen fel egy öltönyt vagy egy katonai zubbonyt, hiszen mégiscsak a világ vezetőivel találkozik – még ha csak hálózati kapcsolaton keresztül is –, de a szenegáli kijelentette, hogy ő ugyan nem akart találkozni ezekkel a fejekkel, és ő sem írja elő nekik, hogy dreadlocks¹² sérót viseljenek, úgymint maradt rajta a csilicsaré ing, az etióp zászlót idéző jellegzetes piros-sárga-zöld színkombinációban. A vezérőrnagy vállat vont, de azért még megjegyezte, hogy a francia elnök személyesen is ott lesz. A raszta szeme kikerekedett:

– Macron?

A tiszt picit megütközve pillantott rá:

– Emmanuel Macron-t tizenkét éve leváltották.

– Hö! Nem követem túpontosan a politikát – biggyesztette le az ajkát.

– Azóta kétszer is volt választás. Maga egyszer sem szavazott?

– Nem vagyok az a szavazgató típus. Hogy rohan az idő. Akkor ki most az elnök?

A katonatiszt előre mutatott, a nagy kivetítőre, amin most épp a francia miniszterelnök látszott.

– Ja, a „Csőrös”! Őt ismerem. De azt hittem, hogy tévés vagy műsorvezető a főka.

– Ne forszírozzuk a témát! – A katonatiszt inkább ellátta még néhány praktikus jótanáccsal, majd beléptek a nagyterembe.

Amauryt leültették az elnök mellé, aki kezét fogott vele, majd a másik oldalára odaült Gaspard is. Nem voltak igazán egymáshoz öltözve. A technikus az asztalhoz lépett, fénymérővel mért egyet, majd a mobiltelefonján át vezérelve állított a reflektorokon, és bólintott. A moderátori szerepet vállaló ismert riporternő a kamerát kezelő szakemberre nézett, aki az ujjain számolt vissza, majd intett, hogy kiadták őket a hálózatra. A hölgy azonnal beköszönt, majd bemutatta az asztalnál ülőket, és elnézést kért, amiért nem protokollárisan folytatják a beszélgetést, vagyis nem mutatnak be mindenkit, aki épp jelen van. Ez az ehhez hasonló kormány szintű megbeszélésekkor elfogadott volt, hiszen túl sokan gyűltek össze. Átadta a szót a francia elnöknek, aki röviden felvázolta a helyzetet, bár tisztában volt azzal, hogy az elmúlt nap során már mindenki tájékozódott. Köszöntötte a nézőket is, tehát a földönkívüliekkel való kommunikációt ezek szerint közvetítették televíziós csatornák is.

¹² dreadlocks = raszta hajviselet

A megelőző tárgyalások zárt ajtók mögött zajlottak ésszerű okokból, hiszen a laikusokat kétségtelenül megrémítette volna a politikusok nyers hangvétele és a fenyegetőzések.

Minden szem a szenegáli származású összekötőre szegeződött. Vagyis inkább az összes kamera lencséje. Amaury nem jött zavarba, nem illetődött meg attól, hogy az ország elnöke mellett terpeszkedik, mint ahogy abba sem gondolt bele, hogy nagyjából kétmilliárd ember nézi. Hátradőlt, és várt. Az elnök törte meg a csendet:

– Készen áll?

– Há’ persze. Nyomassuk!

– Kapcsolatba tud lépni a momukkal?

– Ja, persze. Állandóan itt duruzsolnak a fülemben.

Az elnök és a tábornok összenéztek, de az elnök folytatta:

– Először is a Föld bolygó nevében köszöntjük a momuk népét! Remélem, békével jöttek, a mi szándékaink mindenképp békések. – Várt, majd látva, hogy a raszta hajú semmit sem csinál, rákérdezett – Nem tolmácsolja feléjük a szavaimat?

A fekete férfi picit meglepődött:

– Ja, nem. Azt hiszem, ők ezt hallják. Sőt! Biztosan hallják, mert azt mondják, hogy „hali”!

– „Hali”?

– Igen. Ezt mondatják velem.

Furcsának érezte az elnök, mert némileg pátoszosabb, méltóság-teljesebb választ várt volna, hiszen mégiscsak egy bolygóközi kapcsolat megnyitóján voltak. Visszakérdezett a biztonság kedvéért:

– Szóval „hali”? Biztos, hogy hallják önt, és ők beszélnek?

– Persze, persze. Tuti! Én sem értem, de ha valamit ki bírok mondani magamtól, akkor úgy mondom, ha meg zűrös a vakerjuk, akkor valahogy azt mondom, ami olyan tudósos, rendőrös.

– Ami hivatalos?

– Ja, ja!

– Hát jó – az elnök érezte, hogy *ez nem lesz könnyű menet* –, akkor közvetlenül hozzájuk intézem a szavaimat. – Mély levegőt vett, és bemutatkozott újra, majd folytatta. – Franciaország elnöke vagyok, azé a nagyhatalomé, amelynek fővárosában önök elsőként létrehozták a kozmikus kontaktust.

A „nagyhatalom” szónál néhány ország vezetője elmosolyodott, hiszen Franciaországot nagyjából a napóleoni időkben tekintette a világ

utoljára nagyhatalomnak, ám a francia nép és az ország vezetése makacsul ragaszkodott ehhez a státuszhoz. Amaury reagált:

– Vágják. Tudják ki maga, tudják, hogy honnan beszélünk.

– Értem. – Az elnök picit összezavarodott, de jó politikusként nem mutatta. – Elsőként azt kérdezném meg, hogy honnan érkeztek?

– A mi dumánk szerint a HD 53367 nevű az ő csillaguk, amely tulajdonképpen egy kettős csillagrendszer, de mi csak a fő csillagot ismerjük. Egy Gamma Cassiopeiae típusú változócsillag a fő csillag, ami egy bazi nagy B1 osztályú égitest. Hét és félszer akkora az átmérője, mint a Napé. Kering körülötte nagyon elnyújtott pályán egy kis vörös törpecsillag, amit mi még nem ismerünk, vagy legalábbis nem katalogizáltunk. A főcsillag sem látható a Földről szabad szemmel. Legalábbis a mi szemünkkel nem. – Úgy tűnt, hogy befejezte, de aztán hozzátette – Amúgy elbasztuk valamikor a távolságmérést, mert nagyjából tízszer olyan messze van, mint a mi adataink szerinti távolság. Legalábbis a momuk, átnézve az adatbázisainkat ezt állítják.

A beszélgetést hallgató tudósok azonnal vadul írni és keresgélni kezdtek, majd amíg folytatták az eszmecsere, jelezték, hogy az adatok helytállóak.

– A momuk bolygója egy közel háromszor akkora átmérőjű világ, mint a Föld. A klíma fasza, olyan, mint a Földé, csak minden nehezebb!

– Mi a neve a bolygójuknak?

– Nincs külön neve.

– Nincs neve?

– Nincs. A bolygó. Ennyi! – vont a vállát Amaury.

– Világos. – Mivel pontosan beazonosították a világukat, az erre vonatkozó konspiratív kérdéseket az elnök átugrotta. – Mi a jövetelük célja?

– Nem jöttek! – rázta meg a fejét a raszta hajú.

– Hogy mi? De hát Párizs felett lebegett az űrhajójuk – ellenkezett az elnök.

– Nincs űrhajójuk.

– Ezt hogy érti?

– Én hogy értem? Mit tudom én. Azt mondják, hogy nincs űrhajójuk és passz. Fasz tudja, hogy kerültek ide – vonogatta a vállát méltatlankodva a szenegáli. – Értsd meg, főnök, hogy én azt mondom, amit ők mondatnak. Ha egyszer azt mondják, nincs nekik, akkor mit kócoskodunk?

A „főnök”, azaz Franciaország elnöke megadóan folytatta:

– Rendben. Nem önnel akarok kötekedni, csak egyszerűen nem értem, hogy kerültek ide űrhajó nélkül.

– Átdiffundáltak. Ide szűrődtek. Valami ilyesmi. Részletezzék? – készségeskedett Amaury.

– Ha lehetne!

– A világegyetem tér-idő szövetében képzett hártán keresztül terjeszkednek ki bármelyik irányba. A barion-hártya¹³ állandó vékonyságú marad, mivel a barion-aszimmetriát generáló kölcsönhatás mindig lassúbb, mint az univerzum tágulásának foka. Ezért elhagyni nem tudják az Univerzumot, de közelebbi pontokra úgy odakerülnek, mint a szélvész. Mintha egy kotont megtöltenék vízzel és bármeddig nyújtanánk, mégsem vékonyodna el, így tovább lehetne nyújtani. Ők meg egyszerre vannak az óvszer mindkét végén a „sammijon” miatt! – Amaury még bólintott is a végén, holott egy félmondatnyit sem fogott fel abból, amit előadott. Gyakorlatilag egy főemléből papagájja degradálódott lényként kommunikált, azaz kiejtette a szavakat, de nem értette azok értelmét.

A tudósok próbáltak jegyzetelni a háttérben, de ez a zagyva szöveg, amiben az afroszleng keveredett a magasszintű elméleti fizika szakkifejezéseivel, kiegészítve értelmetlen szavakkal, amelyeknek vélhetően nem volt emberi megfelelőjük, nem adott igazán biztos támpontot a megértéshez. Egy cseppnyit sem világosodtak meg az egésztől, egyelőre. A díler folytatta:

– Amikor engem felvettek, ki sem mozdultak otthonról, mégis itt voltak. Én meg oda kerültem. Ami még mindig jobb, mintha kinyiffantottak volna az albán köcsögök.

Albánia elnöke azonnal tiltakozott, amint lefordították a közvetítő szavait, de mivel nem adták be a hangját, így csak otthon, a tiranai irodájában hóböröghetett. Összességében nem kaptak megszólalási lehetőséget a meghívottak, így Etiópia elnökének dicsérete sem jutott el a stúdióvá alakított helyiségbe, amikor meglátta Amaury ingjét, és felfedezte benne saját trikolorjukat.

– Rendben. Egyelőre lépünk tovább! – a francia elnök úgy gondolta, hogy majd tisztázzák valahogy ezt az úrutazás-problémát később. – Mi a jövetelük... vagyis ittlétük célja?

¹³ barion: Feles spinű hadron. Elemi részecske.

– A momuk szívesen segítenek a fejletlen értelmes lényeknek. A Föld nekik olyan, mint nekünk egy rovarhotel. Szeretnék, ha kényelmesen édegelnének, és nem pusztítanánk el mindent magunk körül. A világegyetem tele van ilyenekkel, mint mi, és ha valaki nem segít, szépen belenyomkodjuk egymás fejét a szarba – az elnök és a tábornok is sejtette, hogy a záró szóképet Amaury szókincse generálta.

– Vagyis önpusztítóvá válik, ha egy faj elér egy bizonyos technikai szintet? – próbálta tisztázni az elnök.

– Igen.

– És ők? Ők hogy éltek túl?

Úgy tűnt, hogy az elnök fogást szeretne találni az érvelésen.

– Nekik a mjunnahsok segítettek. Mielőtt megkérdezed, a mjunnahsoknak meg a tibingek előtte. És nekik is valakik biztosan. Az idők kezdete óta így megy ez. Akinek nem segít valaki, az megy a levesbe!

– Ez borzasztó!

– Nem annyira. Sok szar civilizációért nem is kár! –összegezte a véleményét Amaury.

– Szerencse, hogy az emberi civilizációt méltónak találták arra, hogy megmentse és partnerüké fogadják.

A monitorokon a sok fejes egyetértően bólogatott.

– Egy frászt! Épp kiszúrtak minket véletlenül. Egészen más miatt barion-diffundáltak erre. Gondolták, ha már úgyis megtaláltak minket, miért ne segítsenek? Hát nem? – paskolta meg az elnök vállát Amaury. – Úgy vannak ezzel, mint amikor neked belerepül a levesedbe egy légy. Hát kiszeded, oszt’ eldobod. Nem ölöd meg. Persze le is kúrhatod a padlóra és ráléphetsz, de csupa dzsuva lesz a cipőd talpa. Na, engem meg konkrétan meg is mentettek és rendbe szedtek. Jó arcok!

Az elnök csak tátogott, valahogy nem ilyen első kontaktusra vágyott. A momuk finoman jelezték, hogy nem vagyunk egy súlycsoport velük. Ez világosnak és egyértelműnek tűnt még akkor is, ha ezt némileg árnyalhatták a rasztafári fordítási hibái. Franciaország első embere mély lélegzetet vett tehát, és próbált megmaradni a tárgyalás tervezet medrében:

– Ha így áll a helyzet, akkor gondolom, előhozakodhatunk a problémáinkkal?!

– Darárd – hunyorgott rá a fekete bátorítóan. – Figyelnek.

– Az elmúlt nap tárgyalásait követően arra az álláspontra jutottunk, hogy az emberiség pillanatnyi életében az egyik legégetőbb probléma

az energiaéhség. A tiszta, korlátlan és olcsó energia hiánya vezet a környezetszennyezéshez, a nemzetközi helyzet növekvő feszültségéhez és a fosszilis energiák felhasználásához...

– És? Bökd már ki mit akarsz, ne kvízeld a momukat. Hadd ne találgassanak, mi a bránert is kérsz.

– Környezetet nem károsító, olcsó és újratermelő végtelen energiát szeretnénk. Ha van ilyen.

– Nincs. Végtelen nincs, de tudnak nekünk bütykölni csillag-spenőzert¹⁴. Amíg a Napunk be nem krepál, addig lesz energiánk döggivel mindegyre. És nem kell fosni: a Napunk egy G2V színképtípusú csillag, amelyik a nyolcmilliárd évig tartó fősorozati fejlődéséből még csak hatot lakott le. A maradék hidrogén felhasználása után, úgy kétmilliárd év múlva bazira meg fog nőni, és ha addig nem húzunk el innen, akkor kampó.

– Kétmilliárd? A tudósaink még ötmilliárd évvel számoltak!

– Kettő, öt? Neked nem mindegy, de cefetül? Papó, negyven év múlva már sehol sem leszel. A momuk azt mondják kettő, én meg nekik hiszek. Ők vissza tudták növeszteni a kisbütykömet a lábamra, te meg nem. Ennyi!

Az elnök kénytelen-kelletlen egyetértett, hisz volt az elmondottakban igazság. Ezért folytatta:

– A második problémánk...

– Stop, stop! Ne szaladjunk! A momuk úgy nyomatják, hogy egyszerre mindig csak egy problémával vacakolnak. Megcsinálják nekünk a csillag-spenőzert, aztán majd dumcsizunk a többitől.

...A folytatás a „Humán kvarett” című könyvben olvasható!...

¹⁴ csillag-spenőzer: jelenlegi technikai szintünkön ismeretlen napenergia hasznosító erőmű-rendszer